

Thanh Xuân Đã Qua

Contents

Thanh Xuân Đã Qua	1
1. Chương 1: Tất Cả Bắt Đầu Từ Hiểu Lâm	2
2. Chương 2: Mỗi Tình Đầu	4
3. Chương 3: Những Ngày Khó Quên	6
4. Chương 4: Thầy Có Chung Sở Thích	9
5. Chương 5: Thầy Bị Ốm	10
6. Chương 6: Lại Một Lần Nữa U?	11
7. Chương 7: Tôi Ghét Cậu	13
8. Chương 8: Lý Do Xa Nhau	14
9. Chương 9: Tạm Biệt Thanh Xuân Của Tôi	16
10. Chương 10: Tạm Biệt Hoa Bằng Lăng Tím	17
11. Chương 11	18
12. Chương 12: Thầy Không Nhớ Sao?	19
13. Chương 13: Đùa	20
14. Chương 13-2: Tâm Sự Của Thổ Đen	21
15. Chương 14: Hâm	22
16. Chương 15: Người Yêu À?	25
17. Chương 16: Tôi Thích Vy	26
18. Chương 17: Cuộc Trò Chuyện Lúc 0h40'	28
19. Chương 18: Cảm Giác Được Bảo Vệ	31
20. Chương 19: Tài Xế	32
21. Chương 20: Có Phải Là Dấu Chấm Hết	35
22. Chương 21: Gặp Mặt Và Chia Ly	38
23. Chương 22: Gặp Lại	41
24. Chương 23: Tôi Đã Không Biết	44
25. Chương 24: Tôi Có Nghe Nhầm Không?	49
26. Chương 25: Sorry, I Love You	53
27. Chương 26: Em Vẫn Ngốc Như Ngày Nào	57
28. Chương 27: Kết	63

Thanh Xuân Đã Qua

Giới thiệu

Thể loại: Thanh xuân vườn trường“Vy ơi, điều gì khiến mày thích bằng lăng tím vậy?””Bằng lăng tím nó giống như một

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuan-da-qua>

1. Chương 1: Tất Cả Bắt Đầu Từ Hiểu Lầm

Ngày hôm ấy.

Phía sau nhà gửi xe của trường.

- Mà đã làm gì với Trường? Có phải mà cầm sừng nó. - tôi hỏi Thảo Nhi

- Không phải chuyện của mà.

- Trường là bạn tao thì đây là việc của tao.

Nó nhìn tôi cười khẩy:

- Mà đừng xen vào chuyện của chúng tao.

Nó quay người định bỏ đi.

- Nói cho rõ ràng đi.

Tôi đưa tay túm lấy vai Thảo Nhi.

Nó quay người hất văng tay tôi ra, hất cằm nói:

- Làm kẻ thứ 3 không hay ho gì đâu, đừng tỏ ra cao thượng.

Nó khoanh hai tay trước ngực, nhìn tôi dò xét:

- Mà thích Trường đúng không?

-Làm gì có tình bạn giữa trai và gái. Cái cách mà nhìn Trường lúc nó đi cùng tao không phải là ánh mắt của một người bạn, mà là của một đứa con gái nhìn một thằng con trai mình thích..

-Nhưng Trường nó thích tao. Sẽ chẳng có một thằng con trai nào muốn ở bên cạnh một người con gái quá mạnh mẽ như mà.

Nó tiến lại gần, đưa tay ngón tay trở dí vào trán tôi thì thầm:

-Mà tỏ ra cao thượng khiến tao buồn nôn.

Tôi mất kiểm soát, sự tức giận khiến mặt tôi nóng bừng. Tôi gạt bàn tay dơ bẩn của nó ra thật mạnh. Nhưng ngoài dự tính của tôi, nó bỗng mất đà ngã xuống một cách điệu nghệ kèm theo một tiếng a thật to.

Tôi hét lên:

-Mà im ngay. Ít ra thì tao còn xứng đáng với Trường hơn mà.

Trong đầu tôi đang nghĩ sẽ tặng cho nó một cái tát thật đau đớn.

Nhưng điều ấy chưa kịp xảy ra.

-Dừng lại ngay!

Tiếng hét chói tai vang lên phía sau.

- Hu hu hu.

-Có chuyện gì xảy ra.

Con nhỏ ấy ngồi dưới đất hai tay ôm mặt khóc ngon lành.

Tôi quay lại. Là một người cao gầy, trắng, rất trẻ. Chiếc card trên cổ cho tôi biết Thầy Lê Hoàng Trung, giáo viên môn toán. Người ấy đi lướt qua tôi và đỡ Thảo Nhi đứng dậy.

-Em có sao không?

Thầy vừa đỡ nó dậy, vừa hỏi nhưng nó vẫn nức nở. tôi không hiểu sao nước mắt nó ở đâu mà kịp chảy ra nhiều như thế.

-Em đã đánh bạn đúng không?

Thầy nhìn tôi chăm chăm. Đôi lông mày nhíu lại.

- Dạ. Em không...

Tôi lắp bắp không biết phải giải thích sao. Tình ngay lý gian. Có trách thì trách thầy đến sai thời điểm.

-Không, do em tự ngã. Bạn ấy không đẩy cũng không đánh gì em cả.

Nó vừa nói vừa khóc. Giọng điệu rất khổ sở nghe rất mượt mà nhưng lại đầy thương cảm. Nghe thấy giống bao che nhưng nội dung thì ngắc ngoải đĩnh. Nếu là địa vị của thầy, tôi cũng sẽ mủi lòng. Nó thực sự là một diễn viên siêu hạng.

-Em không phải sợ. Tôi đã nhìn thấy hết. Bây giờ em xuống phòng y tế.

Còn em...

Thầy nhìn tôi.

-...lên phòng kỉ luật.

Tiếng quạt văn phòng ù ù trên đầu tôi...

-Em tên gì? Lớp nào?

- Phan Thanh Vy, lớp 12B

-Viết bản kiểm điểm. 10" sau nộp cho tôi.

Thầy ngồi đối diện tôi. Tôi cầm mắt xuống giấy không nói một lời, tay cầm bút lên lại hạ bút xuống.

-Sao em không viết? Thầy hỏi

-Thưa thầy em không sai.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn thầy.

-Đánh người đúng hay sai?

-Đúng là em đã ngã trong đầu như vậy nhưng em chưa đánh.

-Em có đẩy bạn ngã không?

-Có nhưng chỉ là vô tình.

-Vậy mọi hành động của em đều đúng?

-Cũng không hẳn.

Giọng tôi lí nhí rồi im bặt. Tôi chăm chú nhìn vào viên gạch nứt dưới chân.

-Em và bạn kia cùng thích một người, đúng không?

Tôi ngẩng đầu kinh ngạc.

-Không phải thế.

-Và em đang làm hành động mà người ta gọi là đánh ghen?

Mắt thầy nhìn như xoáy sâu vào đôi mắt tôi.

-Em nghĩ mình đủ trưởng thành để giải quyết chuyện tình cảm yêu đương khi mà vài tháng nữa em sẽ thi đại học.

-Em không...

-Hay em nghĩ mình đã quá giỏi để không phải lo lắng cho kì thi đại học.

-Thầy, em...

Tôi hoàn toàn là bị cáo đứng trước phiên tòa xét xử bản án oan treo trên đầu. Không có quyền biện hộ cũng chẳng có luật sư bào chữa. Quan tòa cứ thế áp đặt bản án lên đầu tôi. Tôi hoàn toàn đuối lý.

-Em sẽ bị trừ hạnh kiểm tháng này, mời em về lớp.

Tôi hoàn toàn bất lực trước con người độc đoán đang ngồi trước mặt mình. Tôi chỉ thở dài rồi đứng dậy. Tôi nhìn thẳng vào mắt thầy:

-Em chấp nhận hình phạt dù,... em không sai. Em chào thầy.

Tôi quay đầu bước vội ra khỏi phòng trước khi giọt nước mắt đầu tiên trào ra khỏi khóe mi. Tôi đã đứng rất lâu dưới gốc cây bàng lẳng trước phòng giáo vụ. Hình như những nụ hoa đầu tiên bắt đầu hé lộ.

.....

Giờ sinh hoạt thứ 7.

-Thầy đến.

-Thầy chủ nhiệm mới chúng mày ơi.

Cả lớp tôi xôn xao. Nhưng tôi chẳng buồn bận tâm.

- Cả lớp nghiêm.

Bước qua cánh cửa, là người lần đầu tiên gọi tôi lên phòng kỉ luật, người cho tôi một hình phạt nặng nhất trong 12 năm phổ thông.

-Chào các em, tôi là Lê Hoàng Trung, giáo viên chủ nhiệm mới của lớp chúng ta.

Tiếng vỗ tay vang lên thật giòn dã.

2. Chương 2: Mối Tình Đầu

Tôi đã từng thích một người. Tôi vẫn gọi cậu ấy là chàng trai mang dáng hình của gió.

Trường - thẳng bạn từ hồi cấp 1. Nó hài hước, thân thiện và thông minh. Đi học cùng nhau, về cùng nhau, học cùng nhau. Hai chúng tôi coi nhau như anh em, với nó, tôi chẳng khác gì một thằng con trai.

Ngày thông báo đỗ cấp 3, tôi với nó xếp chung một lớp. Nó là lớp trưởng, tôi làm lớp phó và trở thành bộ đôi quyền lực nhất lớp.

Tôi với nó, vẫn kéo dài tình bạn như thế cho đến một ngày, một thứ tình cảm xa lạ len lỏi vào trái tim tôi.

Như một đoạn của tiểu thuyết ngôn tình.

Một ngày thu nắng vàng, hương hoa sữa ngập tràn khắp phòng học, hai tai tôi là thứ âm thanh dịu dàng, lảng mạn từ headphone. Thời khắc ấy, chính là tại thời khắc sai lầm ấy, nó quay xuống nhìn tôi, cười với tôi. Vẫn nụ cười híp mí, vẫn ánh mắt tinh nghịch như ngày nào nhưng hình như tim tôi sai rồi, tim tôi chợt lỡ một nhịp.

Đến rất lâu sau này, tôi vẫn tự hỏi mình sao có thể thích nó, một người mà tôi hiểu quá rõ ràng như vậy. Nhưng, tình yêu có lý của nó. Không phải sắp đặt, cũng chẳng thể cưỡng ép, tình yêu đầu cứ thế nhẹ nhàng len lỏi vào trái tim tôi.

Phải thừa nhận, ngày ấy cái tôi kiêu hãnh đã bị nhấn chìm trong một khoảnh khắc say mê điên dại. Tôi vốn cho rằng mình mạnh mẽ lạnh lùng lắm nhưng cuối cùng lại đổ gục trước nụ cười thoáng qua của thằng bạn thân. Nhưng cũng chỉ vì tôi quá kiêu ngạo như thế nên mối tình đầu lại mang lời nguyền của tình đơn phương.

Và tôi hình như thay đổi thật. Tôi thích nhìn lưng nó, thích ngắm nó lúc ngủ vùi trong giờ ra chơi. Sao lúc trước tôi không nhận ra nó đẹp trai đến vậy, cuốn hút đến vậy. Vẫn ngày ngày đi học cùng nhau, vẫn khoác vai nhau, cầm tay nhau, nhưng sao giờ lại lằng lằng như thế, cảm giác chỉ muốn nhảy lên cười sung sướng.

Nhưng tôi lại lo sợ. Yêu đơn phương là thế, sợ nó biết, hai chúng tôi sẽ không thể làm bạn. Sợ nó sẽ thích một cô gái khác và nắm tay nhau đưa đến trước mặt tôi giới thiệu. Tôi trở nên ích kỉ, tôi muốn nó là của tôi nhưng lại không muốn nó biết trái tim tôi đã rung động.

Năm lớp 12.

Gần đây tôi thấy nó kì lạ lắm. Nó hay ngồi ngẩn ngơ trong giờ học, ra chơi thì biến mất tăm. Nó cũng không đi về cùng tôi nữa, lúc thì nói đi đá bóng, lúc thì bảo đi chơi với đám bạn trong lớp...

- Đạo này mày đi đâu nhiều thế, mẹ mày hỏi tao toàn phải nói dối.

- Ừ. Không có gì đâu. Kệ tao đi. Mà hôm nay tao đi có việc. Mày về trước đi.

Nó cầm cặp chạy vụt qua mặt tôi.

Tôi lững thững đi về một mình. Nắng chiều đang dần tắt. Đường xe đông đúc, tiếng còi xe thật chói tai. Bỗng nhiên, tôi thấy hai mắt tôi như nhòe đi. Ở quán trà Teen, nơi tôi với Trường hay ngồi, có một đôi trai gái đang nắm tay nhau ngồi sát tấm kính trong suốt nhìn ra đường lớn, vị trí mà tôi luôn yêu thích.

Là nó, thằng bạn thân chí cốt, là đứa đang khiến đầu tôi như phát điên. Nó ngồi với một đứa con gái, nhìn thoáng qua tôi biết là nữ sinh trường tôi. Ừ, uống trà sữa thì cũng bình thường như hai chúng tôi vẫn uống. Nhưng tay hai người đang đan vào nhau, đầu cô ấy dựa trên vai của Trường, dựa vào nơi mà tôi vẫn ngả đầu khóc mỗi khi buồn, tay kia của Trường nhẹ nhàng nghịch tóc mai lòa xòa trước mặt cô ấy. Hai người đang cười. Ánh mắt Trường long lanh, hai đầu lông mày giãn ra, chúng chỉ giãn ra khi nó cảm thấy thư thái nhất.

Cũng vị trí ấy, cũng người con trai ấy, nhưng bên cạnh nó đã chẳng phải là tôi. Tôi nhìn hai người rất lâu, lâu đến mức ánh nắng chiều đã tắt để chuyển mình cho màn đêm. Họ vẫn ngồi ở đấy, đường trong mắt chỉ có nhau và thế giới chỉ còn lại hai người.

-“Mày thích nó à?”

- Tao thích cô ấy.

Trường trả lời tôi. Đôi mắt nó sáng ngời.

- Bao lâu rồi?

- Ừm. Tầm 1 tháng thôi. Cô ấy học chung lớp tiếng anh với tao.

- Mày khẳng định mày thích nó.

- “Tao thích cô ấy từ hồi mới học. Nhưng cô ấy xinh quá, mà tao thiếu tự tin. Mới ngỏ lời cách đây 1 tháng, cô ấy đồng ý luôn.”

Trường nở nụ cười toét ra tận mang tai.

-“Mày chuẩn bị tiền mừng đi là vừa”, nó vừa nói vừa đập vào vai tôi một cái đau điếng.

Trường có bạn gái. Nó đã không còn là Trường của riêng tôi nữa. Giờ đây, nó đi học với cô ấy, về học với cô ấy, ra chơi cũng chạy đi tìm cô ấy.

Tôi thật sự hụt hẫng. Tôi vừa mất đi hai điều. Một là thằng bạn chí cốt. Hai là người giữ mối tình đầu của tôi.

*****

Bẵng đi một thời gian,

Hai hôm nay, tôi thấy Trường là lạ. Nó luôn nằm gục trên bàn, không nói không rằng, cũng chẳng chạy đi tìm bạn gái.

-Trường, mày sao thế.

-.....

- Có việc việc gì mày nói với tao. Mày có coi tao là bạn không?

Trường ngẩng đầu lên, hai mắt nó vô hồn.

- Tao gặp Thảo Nhi hôn thằng khác.

- Hôn? Nó cầm sừng mày?

- Tao cũng muốn biết lắm. Sao cô ấy làm thế với tao. Thà cô ấy tát cho tao một cái rồi bảo ” Minh chia tay đi, em yêu người khác rồi” thì tao còn thấy dễ chịu hơn bây giờ. Tao không thể hiểu nổi.

- Mày đã gặp nó chưa? Nó nói sao.

-Tao sợ.

Nói xong, nó thở thật mạnh, gục đầu xuống bàn.

Sau hôm ấy, nó nghỉ học không lý do. Tôi vội vã đến nhà nó sau buổi tan trường.

- Nó đánh nhau ở đâu mà mặt mũi sưng vù. Cô hỏi không nói. Không ăn uống gì từ hôm qua. Mẹ nó thở dài.

Mở cửa phòng Trường. Nó nằm trên giường. Hai mắt lim dim. Một mắt tím thâm. Hai má sưng vù, khóe miệng rớm máu. Hai cánh tay trầy xước.

-Mày làm cái gì thế này?

Nó mở mắt, nhìn tôi đầy u ám.

Thì ra hôm qua nó gặp Thảo Nhi đi với thằng khác. Nó chạy theo hỏi cho rõ ràng. Rồi không kìm được, nó đâm thẳng kia trước và bị thằng ấy đánh như tử.

- Mày đừng nói gì cả. Tao muốn yên tĩnh.

Nó thở dài quay mặt đi.

Sự việc tiếp theo chính là tôi gặp Thảo Nhi, và để lại ấn tượng sâu sắc với thầy giáo chủ nhiệm mới.

3. Chương 3: Những Ngày Khó Quên

Kì 2 năm lớp 12, cô giáo chủ nhiệm lớp tôi nghỉ sinh con, và thầy Trung chính là chủ nhiệm lớp mới. Sau buổi gặp gỡ ngoài ý muốn, có vẻ tôi trở thành đối tượng được chú ý hơn cả.

...

Buổi học đầu tiên với thầy.

-Lớp có vắng ai không lớp trưởng?

-Lớp trưởng nghỉ ốm thầy ơi.

-Vậy lớp phó đâu?

Lớp phó? Đầu óc tôi đang quay chậm chạp. Là tôi.

-Dạ. Em là lớp phó.

Tôi đứng bật dậy. Thầy nhìn tôi trong vai giầy với ánh mắt khó đoán rồi lại cúi đầu nhìn chăm chú vào cuốn sổ.

-Lớp vắng ai không em?

-Dạ không ạ.

-Cảm ơn em.

Thầy nói mà không hề ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tiết học trôi qua chậm chậm. Nhưng đầu óc tôi đang trên mây, đọng lại trong đầu tôi chỉ là Trường, Trường, và Trường.

-Vy, Vy. Thầy gọi kìa.

Tiếng gọi thất thanh kéo tôi về thực tại.

- Dạ.

Tôi bật dậy ngơ ngác nhìn thầy. Cái nhìn của thầy vẫn khó đoán như vậy.

- Em lên bảng giải cho tôi bài này.

Tôi lò dò bước lên. Không quá khó. Tôi viết rất nhanh.

- Cảm ơn bạn Vy. Cách làm của bạn rất đúng. Tuy nhiên, tôi đang yêu cầu các bạn làm theo phương pháp của bài giảng hôm nay.

Thầy chỉ tay lên bảng. " Giải bài toán hình học không gian bằng phương pháp đặt hệ trục tọa độ".

Tôi chết lặng. Cả tiết tôi không nghe được một chữ nào, đến tiêu đề tôi cũng không nắm rõ.

- Tôi muốn biết trong tiết vừa rồi em có nghe tôi giảng hay không? Hay em đang nghĩ về một vấn đề khác?

Tôi nghĩ, tôi hiểu ẩn ý trong câu nói ấy.

- Thưa thầy, em...

- Em hãy chép 10 lần cách giải của bài này, hôm sau nộp cho tôi. Mời em về chỗ.

Tôi thấy chân tay mình lạnh toát. 12 năm học, tôi chưa từng bị mất mặt như thế. Lời nói của thầy như tạt vào mặt tôi một gáo nước lạnh.

"-Nhưng, " Thầy bỗng lên tiếng "cách giải này của bạn Vy khá hay, các em có thể tham khảo".

*****

Tôi lò dò lên văn phòng nộp phạt cho thầy. Thầy đang tựa người vào ghế, đeo tai nghe nhạc, hai mắt lim dim.

-Thầy ơi, thầy ơi,...

Tôi gọi hai câu nhưng không thấy thầy đáp lại. Một nửa vì không muốn làm phiền thầy, một nửa sợ thầy nên tôi lặng lẽ đặt bài xuống bàn rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài.

-Vy, đợi đã.

Tôi giật mình quay lại. Thầy vươn vai một cái rồi đưa tay lên miệng che một cái ngáp thật dài.

-Em cầm đề này đi photo cho cả lớp, nhắc lớp làm đầy đủ, buổi sau tôi kiểm tra.

-Dạ.

Tôi nhận lấy tờ giấy rồi nhanh chóng rời đi. Qua cửa sổ để mở, tôi không kìm lòng ngoái đầu lại nhìn, thầy đã tựa đầu vào ghế, hai mắt lim dim dường như đang ngủ tiếp.

*****

Trường đi học ngày hôm sau. Cả buổi nó chỉ ủ rũ ngồi yên một chỗ, không nói không rằng khác hẳn với tính cách vốn có. Dù tôi hỏi thế nào nó cũng chỉ lắc đầu, rồi thở dài.

-Mày định thế này đến bao giờ? Mày còn coi tao là bạn nữa không?

Tôi không thể chịu được nữa mà quát vào mặt nó. Nhưng nó không thềm ngẩng đầu dậy mà chỉ thì thào nói:

-Tao xin lỗi. Nhưng để tao một mình.

Hết ngày, nó lững thững đi về. Bóng lưng nó sao lại cô độc lạnh lẽo như thế.

Gần đây tôi phát hiện ra số lần mình lên phòng giáo vụ nhiều gấp mấy lần các năm trước gộp lại. Rõ ràng tôi không phải lớp trưởng nhưng việc lớn nhỏ gì cũng đến tay tôi.

Từ chép lịch học, photo tài liệu. ok, tôi là lớp phó học tập. Nhưng nộp quỹ đoàn hội, quỹ lớp là của thủ quỹ, lớp trực nhật hẳn tôi sẽ là người trực nhật lại, lớp bị phê bình, tôi sẽ phải nghe khiển trách, đến hết phần thầy cũng chỉ đích thân tôi đi xin...

- Hiện tại, tao đang làm lớp trưởng kiêm thủ quỹ thêm cả lớp phó lao động nữa, rõ ràng tao đang trở thành chân sai vặt của thầy. Hôm trước thầy còn bắt tao chép điểm kiểm tra cho cả lớp, lúc ấy tao tưởng đầu đang sống ở thế kỉ 19 chứ không phải 21.

-Vy, thầy Trung gọi mày lên phòng giáo vụ.

-Thôi xong, lại nữa rồi.

Cuối buổi học hôm sau, đến nhóm tôi ở lại trực nhật. Tôi cầm chìa khóa nên về sau. Trời mưa khá to nhưng tôi lại quên mang áo mưa.

Từng giọt mưa thi nhau rơi xuống trắng xóa cả một khoảng trời. Tôi lê bước dọc hành lang trống vắng.

- Buông tôi ra.

- Anh có nhớ em không?

Giọng nói ấy quen thuộc quá. Tôi tiến lại gần. Ở chân cầu thang, Thảo Nhi đang ôm sau lưng Trường.

- Mấy ngày qua em đã suy nghĩ rất nhiều. Em không muốn mất anh.

- Tất cả đã hết. Tôi không muốn nhắc lại nữa.

- Em xin lỗi.

Cô ta thổ thở sau lưng Trường. Nó hơi có chút do dự trong vài giây rồi cương quyết gỡ hai tay Thảo Nhi ra.

- Nhưng tôi không muốn.

Rồi Trường dứt khoát bước đi.

Thảo Nhi rất nhanh chụp lấy tay Trường níu lại. Cô ta nhón chân đặt lên môi Trường một nụ hôn. Trường gần như hóa đá nhìn cô ta. Sau nụ hôn bất ngờ ấy, Thảo Nhi dựa đầu vào ngực Trường:

-Em thích anh, rất thích anh.

Ba từ này dường như đã phá vỡ rào cản cuối cùng của Trường. Cậu ấy tựa cằm lên đỉnh đầu Thảo Nhi, thuận tay ôm cô ta vào lòng:

- Anh cũng...

Hai tay tôi bịt chặt tai bước lùi ra sau

Rào rào rào...

Tôi thấy khóe mắt nóng nóng.

“Không được nghe, không được nhìn nữa!”. Tôi lùi bước về sau, hình như lưng tôi va vào một ai đó. Nhưng tôi không có thời gian để ngoảnh mặt lại xin lỗi, khóe mắt tôi lúc ấy có thứ gì đó nóng rát chảy xuống. Tôi

lao thẳng vào màn mưa. Nước mưa mát lạnh xối xả rơi xuống mặt tôi. Mát quá! Không còn cảm nhận được giọt nước nóng bỏng trên mặt nữa, cũng không còn nghe thấy tiếng nước nổ trong cổ họng nữa. Người ta nói yêu đơn phương là tự yêu, tự đau, tự ghen rồi tự khóc. Yêu rồi ghen rồi đau rồi khóc, rõ ràng là tự làm khổ mình nhưng lại chẳng thể buông tay.

4. Chương 4: Thầy Có Chung Sở Thích

Ngày hôm sau, tôi đi học.

Trường vẫn chào đón tôi như mọi lần, mọi việc dường như vẫn diễn ra như vậy nhưng tôi hoàn toàn không thoải mái. Tôi ghét nụ cười của nó, ghét những giờ ra chơi nó biến mất tăm, ghét cả những câu chuyện của nó với Thảo Nhi.

“Vy này, dạo này mày lạ lắm, hay mày yêu rồi”.

Tôi hét vào mặt nó:

“Ừ, tao đang yêu đấy, biến!”

Nó cười rú lên: “Bọn mày ơi, Vy có bạn gái rồi!”, xong chạy mất hút trước khi tôi kịp cho nó một quả đấm.

“Vy, lên phòng giáo vụ lấy bài cho lớp”.

Tôi giật bản mình. Thầy đã đứng ở cửa lớp từ lúc nào mà tôi không biết.

Tôi lèo đèo đi theo sau thầy làm kiếp con lừa chở đồ. Tôi cúi mặt xuống đất đếm từng viên gạch trên con đường tới phòng giáo vụ thì đầu tôi bỗng va vào vật gì đó. Tôi hơi bất ngờ nên ngã nhào ra sao, hai móng tiếp đất. Tôi ngơ ngác nhìn xem thứ gì đã chắn đường mình. Thì ra là... thầy. Tôi cứ ngồi như thế mấy giây nhìn thầy và thầy nhìn lại tôi. Thầy lắc đầu ngao ngán:

“Đi lấy bài với tôi mà nhìn em như đi vào rừng Cẩm gặp Aragog vậy sao?”

Nói xong thầy bật cười đưa tay ra kéo tôi dậy. Tôi lấy tay phủi bụi trên quần áo vừa nghĩ “Rừng Cẩm, Aaragon chả nhẽ thầy là...”

“Thầy là Potterhead?”

Suy nghĩ của tôi đã phát ra thành lời.

“Tất nhiên.”

Thầy trả lời như kiểu đó là lẽ thường mà ai cũng biết vậy. Tôi lại đơ ra mất vài giây.

“Vy, nhanh lên, sắp vào tiết rồi.”

Thầy đã đi trước tôi cả nửa hành lang đang gọi với lại. Tôi lại làm kiếp con lừa lèo đèo chạy theo.

....

Tôi bày tỏ sự bất ngờ của mình với con bạn ngồi cạnh. Nó nhìn tôi như người ngoài hành tinh:

“Buổi sinh hoạt đầu tiên, con Ly lớp mình có hỏi sở thích của thầy, thầy nói là Harry Potter, mày hôm ấy chả ngồi một đồng ở lớp còn gì.”

Ly ngồi bàn trên quay xuống gật đầu nhiệt tình

“Và cả Guitar nữa.”

“Ồ”, tôi hoàn toàn ngơ ngác, chẳng có tí khái niệm nào cả. Hôm ấy thế nào nhỉ? Tôi nhìn chăm chăm vào cái thằng vừa đi vào lớp. Tôi đặt đầu óc vào nó mất mấy hôm, chẳng thèm nghe giảng lại còn bị phạt. Là tại nó. Trường.

....

5. Chương 5: Thầy Bị Ốm

Hai ngày thi thử trôi qua rất nhanh.

Ngày nhận kết quả, tôi chết lặng. Chưa lần nào điểm của tôi lại thấp như vậy. Chỉ là thử, nếu là thật thì ước mơ của tôi đã mất.

Biết tôi buồn, Trường làm mọi cách để tôi quên đi. Nhưng quên sao được. Cái lý do chính là tôi đã đâm đầu vào mớ rắc rối mang tên yêu đơn phương với nó và để toàn bộ đầu óc trên mây. Và đây là hậu quả. Càng nhìn nó, tôi càng thấy lòng đau thắt.

“Kệ tao đi. Tao mệt.”

Rồi tôi gục đầu xuống bàn.

Tôi uể oải khóa cửa lớp sau khi trực nhật cuối ngày. Tôi vừa đi tới nhà xe thì trời đổ mưa ào ào. Cái áo mưa trong giỏ xe đã không cánh mà bay. Sân trường chỉ còn lác đác vài đứa đang đợi mưa ra về. Trời u ám thế này, chắc phải mưa cả tiếng nữa. Tôi nhìn trời rồi nhìn xe, hạ quyết tâm đợi mưa ra về. Nhưng khi đang định nhắm mắt nhắm mũi lao xe đi thì xe không chuyển động, không nhúc nhích. Tôi quay đầu lại, giật bản mình, suýt chút nữa ngã nhào khỏi xe.

“Ôi”.

Nhưng rất may, một cánh tay đã kịp lôi tay tôi lại.

“Định tắm mưa à?”

Tôi kịp hoàn hồn nhận ra. Là Thầy Trung.

“Sao thầy đến mà không có tiếng động gì vậy?”

“Tôi đâu có độn thổ đến. Tôi gọi nhưng em không trả lời.”

Tôi quên mất một chi tiết. Khối 12 cạnh nhà xe giáo viên. Nhưng có lẽ do mưa to qua, thêm nữa mái nhà xe là mái tôn nên tôi không nghe thấy thầy gọi.

“Tại mưa to quá.”

Tôi gãi đầu cười trừ.

“Đây. Cầm lấy áo mưa về đi.”

Thầy đặt vào giỏ xe tôi áo mưa màu xanh dương.

“Nhưng mà...”

“Tôi có 2 chiếc. Em không cần lo.”

“Nhưng...”

“Sao nhưng lắm thế. Về đi kéo muộn.”

Thầy quay người rời đi trước khi tôi kịp nói cảm ơn.

Tôi cầm áo mưa do dự một lúc rồi mặc vào. Nhờ chiếc áo mưa tình cờ này, tôi đã tránh được trận ốm tiếp theo.

Ngày hôm sau, thầy vào lớp ngay sau tiếng trống.

Tiết toán có lẽ sẽ trôi qua như mọi ngày nếu không những tiếng ho ngắt quãng của thầy. Giọng thầy hơi khác, nét mặt nhợt nhạt, rõ ràng sức khỏe không tốt. Thầy ra khỏi lớp mà không hề giao cho tôi bất cứ nhiệm vụ nào.

“Thầy ốm rồi chúng mày ạ.”

Tiếng Ly làm tôi giật mình.

“Hôm qua lúc tao đi mua đồ, gặp thầy đội mưa đi về.”

“Đội mưa đi về?” Tôi giật mình.

Có khi nào là vì nhường áo cho tôi không? Tay tôi sờ vào chiếc áo mưa gấp gọn gàng trong ngăn bàn, thấy có hơi chút ẩm ướt.

Giờ ra chơi tôi lên phòng giáo vụ tìm thầy. Thầy cô khác nói thầy đang nằm phòng y tế.

“Không hiểu thầy Trung nghỉ gì, đang ốm lại còn dầm mưa.”

Tiếng hai thầy cô nói chuyện vô tình lọt vào tai tôi.

Phòng y tế im lặng. Chỉ có mình thầy đang nằm lim dim ngủ. Tôi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh. Thầy xanh quá, hai đầu lông mày nhú lại. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thầy kĩ như vậy. Có lẽ do bất mãn một số việc, tôi mặc định là thầy rất khó tính nên chẳng bao giờ dám nhìn thẳng mặt. Bây giờ lại thấy thầy thật hiền. Mặt thầy hơi đỏ. Tôi nghĩ là sốt cao nên theo thói quen đặt tay lên trán thầy.

“Nóng thật”, tôi nghĩ.

Bỗng thầy mở mắt nhìn tôi. Tôi giật mình, tim nhảy lên một cái rồi rút tay lại, hai tai nóng bừng.

“Em,...”

“Ừ”, thầy khẽ nói.

“Em đến gửi thầy áo mưa.”

“Chỉ thế thôi sao?”

“Dạ.”

“Em để đây rồi về lớp đi, đến tiết tiếp theo rồi.”

Thầy lại nhắm mắt ngủ tiếp. Nhưng tôi vẫn còn một thắc mắc chưa được giải đáp.

“Có phải...”, tôi hơi ngập ngừng, “hôm qua, thầy nhường áo mưa cho em nên...”

“Không phải do em đâu”, thầy nói trong khi mắt vẫn nhắm nghiền, “về lớp đi.”

Thầy vừa dứt lời thì tiếng trống vang lên. Tôi nhìn thầy một hồi rồi quay người bước đi.

6. Chương 6: Lại Một Lần Nữa Ừ?

Kết quả thi của tôi hoàn toàn khiến bố mẹ không yên lòng nên đã đích thân đến nhà thầy để hỏi han. Tôi ở nhà lòng như lửa đốt. Nhờ đâu thầy nói đến vụ tôi và Thảo Nhi rồi phân tích lý do khiến tôi sa sút, chắc tôi chỉ còn nước chui đầu xuống đất.

Nhưng trái với lại với lo lắng ấy, bố mẹ tôi rất nhẹ nhàng, nghe đâu thầy bảo là tôi vốn có học lực tốt, chỉ do áp lực này nọ rồi mới ốm nên tinh thần sa sút, rồi nói bố mẹ tôi đừng lo. Tôi nghe xong thở phào nhẹ nhõm.

Điện thoại tôi rung rung. Tin nhắn đến.

“Em đừng lo. Chuyện kia sẽ là bí mật. Cố gắng học tập vào.”

Lần thứ hai thầy nhấn tin cho tôi. Tôi chẳng biết làm gì hơn là cảm ơn thầy. Quả thực là sau chuyện ấy, tôi không hề bị hạ hạnh kiểm mà thầy cũng không nhắc lại chuyện cũ. Dù thấy có chút kì lạ nhưng tôi cũng không muốn quan tâm nữa.

Nhưng định mệnh lại trêu tôi lần nữa.

Vẫn là một buổi chiều tà, tôi lại gặp Nhi ôm một người con trai. Lần này không phải Trường, là một thằng to con bặm trợn hơn.

Tôi do dự rất nhiều giữa việc có nên nói với Trường hay là không. Tôi sợ rằng dù cách nào cũng sẽ khiến nó tổn thương. Vì tôi biết, nó rất thích Thảo Nhi.

Và tôi quyết định gọi điện cho Trường. Vấn đề này nên để hai đứa tự giải quyết. Tôi chẳng muốn liên can. Bài học lần trước đã là quá đủ. Trường nhận điện thoại của tôi với sự im lặng đáng sợ. Nó nghe xong rồi im lặng cúp máy.

Sáng hôm sau, không hiểu sao nó tránh mặt tôi. Chuyện gì đã xảy ra?

Thảo Nhi hẹn gặp tôi cuối giờ ở nhà xe. Tất cả đã về hết, chỉ còn tôi với nó.

“Bây giờ mày lại thích mách lẻo nữa à?”, nó nhìn tôi chằm chằm,” tao chẳng nói mày đừng xen vào việc tao rồi ư?”

“Ý mày là gì?”

“Mách lẻo với Trường, muốn bọn tao chia tay à? Mày nhầm to.”

Tôi nhìn nó chằm chằm.

“Mày thực sự đã phản bội nó, tao nói đâu có sai.”

“Mày đã quên một điều là Trường yêu tao và sẽ tin bất kì gì tao nói”.

Nó tiến lại gần tôi, thì thầm vào tai tôi:

“Tao đã bảo đó là anh họ tao, vì mày thích Trường, mày định chia rẽ bọn tao, mày đã đánh tao, mày vu oan cho tao. Haha. Tao đã nói hết.”

Tôi đẩy nó ra xa, nhìn thẳng vào khuôn mặt bần thủ trơ trên ấy.

“Trường đang tránh mặt mày,đúng chứ?”

Nó nhếch mép. Tôi đứng chôn chân tại chỗ. Hóa ra là thế. Giờ tôi đã rõ tại sao hôm nay Trường lại cư xử kì lạ với tôi. Là vì Thảo Nhi. Một giọt nước mắt của cô ta hơn hẳn tình bạn bao năm của chúng tôi. Tôi thua cô ta rồi. Hoàn toàn. Nhưng, tôi vẫn muốn làm một việc mà lần trước đáng lẽ ra tôi phải làm.

Bốp.

Tôi tát thẳng tay vào mặt nó. Nó hơi bất ngờ nhưng sau đó nhìn tôi cười, thì thầm nói:

“Có giỏi thì làm lại lần nữa”.

Tôi mất bình tĩnh định cho nó thêm một cái tát nữa. Nhưng lần này ý định ấy lại không thành vì một người thứ ba đến sai thời điểm.

“Dừng lại!”

Trường từ xa đang chạy tới. Nó không nhìn tôi, gạt tay tôi, rồi đẩy tôi ra xa và quàng tay qua vai Thảo Nhi.

“Mày làm cái quái gì thế?”

Hai mắt nó như có lửa, tay nó đang áp lên bên má có in dấu tay tôi.

Tôi cứng họng. Chuyện này lại xảy ra lần nữa.

“Tao chỉ...”

“Tao xin mày đừng động đến Nhi nữa,” nó hít một hơi sâu, ” tao chỉ coi mày là bạn, và, tao mong mày tôn trọng người con gái tao yêu.”

Rầm, trời nổ một tiếng sấm nơi xa. Trường đã ôm Thảo Nhi nhanh chóng rời đi, chỉ còn tôi đứng chôn chân tại chỗ.

7. Chương 7: Tôi Ghét Cậu

Những năm tháng ấy, tôi đã dành để thích cậu. Một mình tôi thích cậu. Tôi thích nhìn sau lưng cậu, nụ cười của cậu, đôi mắt, lông mày, cả lúc cậu giận dỗi. Nhưng càng nhận ra mình đang say đắm, tôi lại càng sợ. Vì cậu thích cô ấy. Tôi luôn biết là như thế. Tôi nhìn cậu vui, cười, giận, khóc...

Nhưng dù tôi ở cạnh cậu lâu bao nhiêu chẳng nữa, cậu vẫn chẳng thể thích tôi. Cậu khiến tôi ghét mùi hoa sữa, nó khiến tôi nhớ đến khoảnh khắc trái tim mình lần đầu biết rung động. Cậu khiến tôi ghét nắng, nó khiến tôi nhớ đến chiếc áo trắng đầm mồ hôi của cậu. Tôi ghét ngồi phía sau xe một thằng con trai, vì cậu là đứa con trai đầu tiên chở tôi phía sau. Tôi ghét những thứ ấy và tôi cũng ghét cậu, ghét mỗi tình đầu đơn phương của tôi. Nhưng tôi phải làm sao bây giờ khi tôi vẫn thích cậu.

.....

Tôi không biết đã bao lâu trôi qua, tôi vẫn đứng như thế. Cho đến khi thấy mắt mình ướt mới chợt nhận ra,... trời đang mưa. Tôi không biết mình có đang khóc hay không, vì mưa đang xối trên đầu ào ào. Tôi lững thững dắt xe băng qua sân trường. Tôi dừng chân lại dưới gốc cây bàng lãng. Mấy bông hoa rụng dưới gốc cây bị người đi qua vô tình lãng quên trong mưa.

“Sao mày thích bàng lãng tím vậy Vy?”

“Bàng lãng tím à, là sự thủy chung, là sự ngây ngô của tình yêu đầu tuổi học trò. Màu tím có gì đó buồn man mác, càng về cuối hè màu tím càng dần phai nhạt như thứ tình yêu đầu đời ấy. Đẹp thật, rực rỡ thật nhưng đến lúc cũng phải lui tàn. Vừa lãng mạn, vừa có chút gì đó bi thương”

“Mày làm tao nổi gai ốc. Sến quá!”

Trường nhặt một bông bàng lãng tím đưa cho tôi.

“Tao mong rằng tình yêu đầu đời của mày mãi rực rỡ, đừng tàn lụi như những đóa bàng lãng tím”.

Tôi cúi người nhặt lên rồi nhìn không chớp mắt. Nước mưa lại cứ thế chảy vào mắt tôi cay xè. Nhưng bất chợt, mưa trên đầu tôi biến mất, thay vào đó là một chiếc ô màu xanh. Tôi quay người lại nhìn, thầy Trung đang đứng sau tôi.

“Lại dầm mưa nữa rồi.”

Tôi đứng nhìn thầy hồi lâu bất giác muốn òa khóc. Bây giờ tôi mới cảm thấy giọt nước nóng hổi chảy ra từ khóe mi. Thì ra tôi vẫn khóc nhưng mưa lạnh cuốn trôi đi tất cả.

“Làm sao mà khóc.”

Tôi chỉ lắc đầu không nói.

“Con bé này hay nhỉ, sao lần nào tôi cũng gặp em trong tình cảnh này”.

“Đây mới là lần đầu tiên ”, tôi nghĩ thầm trong đầu.

“Ừm, thế này không ổn rồi. Gửi xe bảo vệ. Để tôi đưa về.”

Tôi lắc đầu, lấy tay gạt nước mắt: “Em tự về được, thầy đừng lo”.

“Để xem nào, hôm nay tôi chỉ có một cái áo mưa thôi.”

“Thầy cứ kệ em”.

Tôi định đi thẳng nhưng thầy giật tay tôi lại, đặt chiếc ô vào tay tôi.

“Cầm lấy.”

Thầy nhẹ nhàng lấy xe ra khỏi tay tôi rồi chạy thật nhanh ra nhà bảo vệ. Tôi chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì xe thầy đã đỗ trước mặt tôi.

“Đội mũ. Lên xe. Trùm áo vào.”

Ba câu mệnh lệnh. Tôi hơi bật cười làm theo.

“Còn ô?”

“Cụp ô lại. Cất vào túi. Em định cầm ô đi xe máy à con bé ngốc xít này.”

Tôi lại cười ngớ ngẩn. Ừ nhỉ. Đầu óc tôi đang hổng thì phải. Nhưng mà tai tôi chưa hổng. Thầy vừa bảo tôi là “con bé ngốc xít” thì phải.

“Trùm kín chưa. Bám chặt vào. Đi nhé.”

Tôi cứ thế được thầy đưa về tận nhà.

Xuống xe, thầy không quên dặn tôi uống trà gừng trừ lạnh. Tôi thắc mắc:

“Thế lần trước thầy quên uống trà gừng nên mới cảm lạnh à?”

Thầy phì cười lấy tay ấn đầu tôi.

“Con bé này, vừa khóc vừa cười được. Vào nhà đi.”

Trước khi đi thầy còn không quên dặn dò.

“Nhớ trả ô cho tôi.”

Tôi nhìn theo thầy đến khi chỉ còn là một bóng mờ xa xa. Thầy vui tính và ân cần nhiều hơn tôi nghĩ. Một cảm giác ấm áp len lỏi trong tim.

8. Chương 8: Lý Do Xa Nhau

Liệu có thể tha thứ cho một người từng khiến bạn tổn thương? Tình bạn bao năm của tôi và Trường hóa ra lại thua một đứa con gái mới quen vài tháng. Tôi không buồn vì tình cảm của tôi không được đáp lại, mà vì Trường đã không tin tôi.

Đêm khuya. Tiếng mưa vẫn rơi rì rào. Tôi không hề buồn ngủ. Tôi sợ đến ngày mai, tôi sợ gặp Trường. Nếu là ngày xưa, có lẽ cậu ấy sẽ gọi điện để xin lỗi, để nhận sai, rồi bảo tôi tùy ý trừng phạt. Nhưng bây giờ, tất cả còn lại chỉ là sự im lặng đến đáng sợ.

Tôi chìm dần vào giấc ngủ, nhưng là giấc ngủ không hề bình yên. Trong mơ, tôi đang chạy vào một khu rừng tăm tối, tôi đi tìm Trường. Những hình ảnh quái dị xung quanh bao lấy tôi. Tôi chạy mãi, chạy mãi, cứ chạy theo tiếng cười của cậu ấy. Nhưng càng vào sâu, càng tăm tối âm u. Tiếng cậu ấy văng vẳng bên tai tôi:

“Tao xin mày đừng động đến Nhi nữa”.

“Tao với mày chỉ là bạn”.

“Tao yêu Nhi”.

Giọng Trường hòa cùng tiếng cười the thé của Thảo Nhi. Hình ảnh hai người ôm hôn nhau cứ ngày càng xa dần. Tôi đưa tay với tới, nhưng càng cố lại càng xa. Tôi thấy như cổ họng bị thít chặt. Tôi không thở được. Tôi sắp chết trong khu rừng tăm tối ấy.

Rồi một bàn tay hiện ra trong vầng sáng chói lóa kéo tôi dậy. Bóng tối cứ thế xa dần xa dần.

Tôi bỗng bừng tỉnh khỏi cơn mê. Mưa đã tạnh. Trời đang sáng dần.

.....

Tôi hít một hơi thật sâu bước vào lớp.

Trường đã đến. Tôi đi qua mà không thèm nhìn nó. Trong giờ học, có vài lần nó quay đầu nhìn nhưng tôi hoàn toàn không để ý.

“Mày với Trường sao vậy?”, Ly tò mò quay sang hỏi tôi.

“Chả sao cả.”

Tôi phớt lờ ánh mắt Trường. Nó có thể tỏ ra bình thường còn tôi thì không thể.

Giờ tan trường, tôi đi thật nhanh ra khỏi lớp. Nhưng nó đã bắt kịp và kéo tay tôi lại.

“Vy, đợi tao với”.

Tôi vẫn không nhìn nó.

“Mày giận tao không?”

Tôi im lặng hồi lâu rồi đáp:

“VẬY MÀY TIN TAO KHÔNG?”

Nó tránh ánh mắt của tôi.

“Tao xin lỗi nhưng tao chỉ coi mày như bạn.”

Tôi thấy một cơn gió lạnh phả vào khiến toàn thân tê tái. Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói

“Mày cũng chỉ là bạn tao cho đến ngày hôm qua”, Tôi ngừng lại vài giây, “mày tin tao hay tin nó?”

Trường ngập ngừng chưa kịp nói thì có tiếng Thảo Nhi gọi thất thanh:

“Anh Trường, nhanh lên”.

Tôi chỉ biết cười khẩy:

“Nó gọi mày kìa. Đi đi.”

Tôi gạt tay Trường ra rồi quay đầu đi thẳng.

Ai cũng nói là có một đứa bạn thân khác giới thật tuyệt. Nhưng tất cả chỉ tuyệt khi tình cảm chỉ dừng lại ở ngưỡng cửa “bạn thân”. Và khi tôi đã bước một chân sang bên kia, tất cả đã tan vỡ.

*****

Tôi dành toàn bộ những ngày còn lại cho việc học tập. Tôi chán ghét Trường, chán ghét Thảo Nhi.

“Vy, mày vẫn giận tao?”, Trường vẫn hỏi câu hỏi cũ.

“Không. Sắp thi rồi. Tao chỉ muốn chuyên tâm học hành”.

“Tao biết mày giận. Nhưng tao không muốn mất một người bạn như mày. Mày hiểu chứ?”

“Thời gian này có nhiều chuyện xảy ra. Tao cần yên tĩnh. Tao chỉ muốn học thôi. Mày hiểu không?”

Lý do thuyết phục, giọng nói thuyết phục. Thời gian học cũng nhau không còn nhiều. Và với muôn vàn lý do để xa cách nhau, tôi và Trường đã chọn một lý do nhẹ nhàng nhất: thi đại học đến rồi.

9. Chương 9: Tạm Biệt Thanh Xuân Của Tôi

Trước ngày bế giảng, thầy Trung lại tìm tôi theo cách quen thuộc.

“Vy, lên văn phòng gặp tôi”

Sau câu nói của thầy là hàng loạt ánh mắt nhìn tôi chằm chằm.

“Mày lại gây ra chuyện gì rồi Vy?”

“Tao cũng không biết.”

Tiếng quạt trần phòng giáo vụ ù ù quay. Cảnh tượng này quen đến kì lạ. Tôi hơi chột dạ.

“Ha ha ha”.

Tiếng thầy cười khiến tôi giật mình. Thầy đang cười rất sảng khoái. Nhìn thầy cười, tôi hơi chút bối rối.

“Nhìn mặt em không khác gì đi đánh giặc. Có phải làm gì sai trái nên chột dạ không? Khai mau để hưởng khoan hồng.”

“Em... em...không...”

Tôi gỡ đầu. Mỗi khi bối rối tôi đều gỡ đầu.

“Đừng gỡ đầu nữa, gỡ nữa cũng không nghĩ ra đâu”.

Thầy bắt chợt đưa tay lên chạm vào tóc tôi.

“Rối hết tóc rồi kìa.”

Khi bàn tay thầy chạm vào tóc tôi. Máu nóng bỗng dồn lên, mặt tôi nóng bừng. Một giây, hai giây, ba giây. Tôi theo phản xạ lùi về sau.

“Thầy định gỡ đầu em?”

Thầy hơi ngập ngừng rồi bật cười.

“Đúng rồi đấy.”

Bàn tay thầy rất nhanh gỡ nhẹ lên trán tôi một cái. Rất nhẹ. Tôi đưa tay xoa xoa trán, u ám nhìn thầy.

“Em đã phạm lỗi gì ạ.”

“Tại em gợi ý nên tôi làm theo”.

Tôi thầm kêu trời. Trên trái đất cũng tồn tại lý do kiểu này sao.

“Thôi, không đùa nữa. Vào việc chính đây.”

Thầy khề ho nhẹ một tiếng.

“Tôi đã cử em đại diện khối 12 nói lời chia tay trường trong buổi tổng kết. Em sẽ nghĩ sao?”

“Tại sao thầy chọn em?”

“Vì tôi nghĩ em xứng đáng.”

“Nhưng em thấy không thực sự tự tin.”

Tôi lại gỡ đầu.

Bày tỏ tình cảm lưu luyến trước lúc chia xa với toàn trường ư. Hình như không hề hợp với đứa sống nội tâm như tôi. Tôi chỉ còn cách trưng ra vẻ mặt đau khổ nhìn thầy và tìm mọi lý do chống chế. Nhưng thầy là tảng băng khó lay chuyển. Cuối cùng, sau một hồi tranh luận, tôi vẫn phải nhận lấy trọng trách ấy.

” Thầy chỉ đang cố gắng khiến em...ờ... làm quen với đám đông mà thôi.”

.....

Những ngày cuối cùng của thời học sinh trôi qua thật nhanh trong những tiếng cười và cả giọt nước mắt chia ly.

Chúng tôi trong những tà áo dài trắng cùng nhau chụp ảnh, cùng ghi những cuốn lưu bút.

“...chúng tôi nhập học trong một ngày thu đầy nắng. Ấn tượng đầu tiên để lại trong tôi là hàng bằng lăng tím, những bông hoa nở muện làm nổi bật cả một khoảng trời...”

“...chúng tôi đã trải qua 3 năm học, có vui, có buồn, có nuối tiếc, có giận hờn, có cả giọt nước mắt. Nhưng ngôi trường này lưu giữ cả tuổi xuân của chúng tôi, là những trang sách của ước mơ và khát vọng, là những người bạn, là những người thầy luôn sát cánh bên chúng tôi khi thành công hay những lúc thất bại”

“... những năm tháng được học tập tại nơi đây mãi mãi ở trong tim tôi”.

Có giọt nước mắt đã trào ra từ khóe mắt. Thanh xuân của chúng tôi, mái trường của chúng tôi. Tạm biệt.

10. Chương 10: Tạm Biệt Hoa Bằng Lăng Tím

Tôi lững thững bước đi trên sân trường. Chắc đây sẽ là lần cuối cùng tôi làm điều này.

Sân trường chỉ lác đác một vài học sinh vội vã tan trường. Tôi hít một hơi thật sâu. Là hương của mùa hè. Mùa hè cuối cùng của thời học sinh, mùa của chia tay.

“Hai chúng mình cùng cố gắng đỗ đại học nhé.”

“Nếu không đỗ thì sao?”

“Thì vẫn có tao ở bên mày.”

Và nó cười. Chuyện mới ngày nào mà ngỡ như một mảng kí ức xa xăm. Tôi đứng dưới gốc bằng lăng rất lâu, lâu đến mức ánh nắng vàng quanh tôi dần tàn lụi nhường chỗ cho ánh chiều tà cô quạnh.

Cho tôi xin chôn vùi mối tình đầu tại nơi đây. Xin chôn vùi cả nụ cười cùng đôi mắt của cậu. Hãy để tôi thích cậu một lần cuối, cho tôi yêu đuối một lần cuối, để ngày mai khi thức dậy, tôi sẽ trở lại là chính tôi.

“Nghĩ gì suy tư vậy?”

Tiếng nói ngay bên cạnh làm tôi giật mình. Thầy đã đứng đây từ khi nào mà tôi lại không hề hay biết.

” Lần nào thầy cũng xuất hiện bất ngờ như thế sao.”

Thầy cười khe khẽ:

“Tôi thích những điều bất ngờ.”

Trầm ngâm hồi lâu. Tôi hỏi thầy:

“Thầy có biết ý nghĩa hoa bằng lăng tím không?”

Thầy chậm rãi lắc đầu.

“Thầy không biết.”

Cuộc trò chuyện lại đi vào im lặng. Màu hoa tím không hiểu sao luôn đem đến nỗi buồn man mác. Cũng là sắc hoa mùa hè, nhưng không như những cánh phượng đỏ rực, hoa bằng lăng luôn mang màu sắc bình yên và trầm lặng như thế.

“Tôi không biết ý nghĩa, nhưng tôi nghĩ em chính là một đóa bằng lăng”.

Tôi chợt quay đầu và bắt gặp đôi mắt thầy. Trong ánh chiều tà đang dần xuống, mặt trời đỏ rực như đang in sâu vào đôi mắt thầy, ánh mắt ấy thật dễ khiến người ta bất chợt say mê.

“Không rực rỡ, không chói lóa nhưng không hề nhạt nhòa”.

“Cảm ơn thầy”.

Thầy quay sang nhìn tôi khó hiểu:

“Vì điều gì?”

“Vì tất cả.” Tôi mỉm cười.

Vì là một người thầy, một người bạn, một phần của những năm tháng học trò, cũng là một mảnh ghép của thời thanh xuân.

11. Chương 11

Từ nhỏ, tôi đã ước mơ trở thành bác sĩ. Em gái tôi đã từng sống trong bệnh viện nhiều hơn ở nhà. Cuộc phẫu thuật đầu tiên lúc hai tháng tuổi, lần thứ hai là khi được năm tháng. Nhìn đứa em nhỏ bé nằm lọt thõm giữa đồng khăn tã, nhìn giọt nước mắt lau vội của bố mẹ, tôi đã quyết tâm sẽ trở thành một bác sĩ. Và tôi đã có cơ hội để trở thành một bác sĩ. Cầm giấy báo trúng tuyển trên tay, tôi thấy như mình có cả thế giới. Một trang mới cuộc đời mở ra trước mắt tôi.

*****

Buổi chiều trước ngày nhập trường, tôi một mình đi dạo trên triền đê. Trời đã sang thu, mặt trời đỏ rực đang dần thu mình nhường chỗ cho màn đêm. Tôi thả mình vào trong gió, để gió vuốt lên mái tóc tôi.

“Vỵ,...”

Có người gọi tên tôi. Một thứ âm thanh vốn rất quen thuộc nhưng dường như đã quá lâu tôi không được nghe đến.

Cậu ấy đang bước dần về phía tôi, vắn dáng người cao cao, vắn mái tóc lòa xòa. Tôi chợt nhận ra rằng, tôi đã không gặp cậu ấy đã nhiều tuần.

“Tao tìm mày mãi, hóa ra lang thang ở đây.”

“Có chuyện gì không?”, tôi hỏi.

Trường ngập ngừng không nói. Hai chúng tôi cứ lặng lẽ bước đi bên nhau. Bóng hai đứa đổ dọc trên triền đê. Dù đi cùng nhau biết bao lần trên con đê này, nhưng cảm giác hôm nay bỗng nhiên xa lạ đến thế. Là vì cảnh hay vì người?

“Tao biết hết rồi. Tao xin lỗi”.

“Biết? Biết điều gì?”

Trường thở dài:

“Thảo Nhi. Nó đã chia tay tao. Hóa ra mọi người đều biết rõ con người thật của nó, chỉ có tao mê muội”, nói đến đây cậu ấy cười khẩy, “tao đúng là một kẻ bạc nhược, đúng không?”

Tôi im lặng không trả lời. Biết nói gì đây? Ừ, mày nhu nhược nên để nó lừa hay, không, mày không nhu nhược mà vì nó quá tỉnh ranh. Dù nói gì bây giờ cũng chỉ làm xoáy sâu vào nỗi đau của cậu ấy.

“Mày giận tao lắm nhỉ?”

Giận. Đúng, tôi đã rất giận, rất thất vọng. Nhưng đến bây giờ, điều này cũng không còn quan trọng nữa.

“Tao rất vui”, tôi nhìn thẳng vào cậu ấy.

“Vui? Vì sao?”

“Vì mày vẫn vẫn là thằng bạn gốc của tao.”

Cậu ấy bật cười thành tiếng.

“Đúng, như vậy mãi nhé.”

Hai đứa cùng òa lên cười. Đúng vậy, tất cả hãy để chúng trở lại thành hồi ức. Hồi ức của tuổi thanh xuân.

12. Chương 12: Thầy Không Nhớ Sao?

Dù cách nhà chỉ 30 km nhưng để thuận tiện, tôi thuê nhà trọ gần trường. Bước qua cái bờ ngõ ban đầu của tân sinh viên, tôi thực sự choáng ngợp bởi guồng quay học tập của một sinh viên y khoa. Những tiết học, những kì thi cứ đẩy ngày tháng trôi đi thật nhanh. Đường như chưa kịp tận hưởng hết mùa thu, đông đã khê khàng tràn qua từng con phố.

Chẳng mấy chốc, Tết Âm lịch đã gần kề.

Tôi suýt xoa trong cơn mưa phùn lạnh giá. Chưa kịp ngồi nóng chỗ trong thư viện, điện thoại vang lên tiếng chuông thật to làm khuấy động không gian yên tĩnh.

“Alo.”

“Vy à, Bích đây. Thầy Trung bị tai nạn nằm viện gần trường mày. Hình như nặng lắm. Mày ở gần đấy vào xem thế nào đi.”

Bích nói một hồi. Rất nhanh, rất dài. Đầu óc tôi chậm chạp ráp lại từng thông tin. Thầy Trung. Tai nạn. Nằm viện. Nặng.

Tôi thu vội sách vở lao ra khỏi thư viện. Mưa phùn lạnh lẽo phủ vào mặt tôi tê tái. Tôi chạy đi như bay.

Bệnh viện lớn nhất thành phố.

Tôi đến khoa cấp cứu. Rất đông bệnh nhân, những khuôn mặt nhăn nhó, máu, dịch truyền, mask thở oxy, máy móc... Giữa bao nhiêu gương mặt kia, đâu sẽ là thầy.

Tôi điều chỉnh lại nhịp thở, đưa mắt lướt qua căn phòng sơn màu trắng lạnh lẽo, thầy đang nằm ở giường trong cùng.

Tôi vội vã tiến lại gần. Hai mắt thầy nhắm nghiền. Khuôn mặt ấy đã lâu tôi không gặp, nhợt nhạt và xanh xao. Dải băng trắng quấn ngang đầu thấm ít máu phía trán, tay trái đã được cố định.

Có lẽ cảm nhận thấy có người đứng cạnh, thầy chậm rãi mở mắt nhìn tôi.

“Ai vậy?”

“Là em. Vy.”

“Vy nào nhỉ?”

Tôi giật mình nhìn thầy.

“Phan Thanh Vy 12B ”

Mắt thầy hơi nheo lại.

”Tôi không biết em.

Tôi thấy một luồng khí lạnh lan khắp cơ thể

” Em là Vy, vừa tốt nghiệp năm nay, lớp thầy chủ nhiệm.”

Thầy vẫn không nói gì mà nhẹ nhẹ lắc đầu. Hành động này có vẻ ảnh hưởng vết thương, mặt thầy nhăn nhó, tay ôm lấy đầu.

“Đau đầu quá, xin lỗi, tôi không biết em”.

“Em làm lớp phó, là chân sai vặt của thầy, thầy không nhớ sao?”

Tôi bắt đầu thấy sống mũi cay cay.

“Một tuần em lên văn phòng đến 7 lần, thầy không nhớ sao?”

Tôi tìm mọi ký ức của tôi và thầy, tất cả kèm theo một câu “thầy không nhớ sao”. Nhưng dường như thầy đã quên.

“Thầy có nhớ mình là ai không?”

Thầy vẫn im lặng. Cho đến lúc này tôi mới biết, sự im lặng lại đáng sợ đến thế. Thầy vẫn nhìn tôi nhưng sao tôi lại thấy thầy mang ánh nhìn của một người xa lạ. Có lẽ nào, thầy đã quên tôi, quên tất cả mọi người, và kể cả chính mình?

13. Chương 13: Đùa

“Để em đi gọi bác sĩ.”

Tôi vội vã quay người định bước đi thì thấy tay mình bị nắm lại. Bàn tay phải thầy xước của thầy đang giữ lấy tay tôi.

“Ha ha ha”, thầy cười thật to, ” đừng gọi bác sĩ, tôi chỉ trêu em chút thôi.”

Tôi sưng người lại nhìn thầy. Cảm giác uất ức đang ngày một lên cao, cổ họng tôi bỗng nghẹn lại.

Thấy tôi im lặng, thầy lắc lắc tay tôi rồi hỏi:

“Em sao vậy? Giận rồi à.”

Và tôi òa lên khóc. Tôi khóc như một đứa trẻ. Bao nhiêu sợ hãi, lo lắng dồn nén lại. Tôi khóc ngon lành. Đã rất lâu rồi tôi mới khóc nhiều như thế. Hai mắt tôi nhòe đi. Nước mắt từng giọt, từng giọt lăn dài trên má.

Nét mặt thầy có chút hoang mang. Dường như thầy sợ những giọt nước mắt của tôi.

“Vy, đừng khóc. Em đang khiến mọi người tưởng tôi sắp chết đấy.”

Tôi nhìn xung quanh, những ánh mắt hiếu kì, những tiếng cười thầm.

Tôi chợt ý thức được mình đang ở nơi đông người. Nhưng không hiểu sao tôi không thể ngừng được.

“Em... hức... không...hức.. ngừng... hức.... được.”

Năm phút trôi qua, tôi dần bình tâm lại. Tôi đưa tay lau lau khuôn mặt ướt lem nhem. Nước mắt ngừng rơi lại nhường chỗ cho tiếng nấc kéo dài.

Thầy cứ im lặng nhìn tôi trong suốt quá trình ấy.

“Em ổn rồi chứ?”, thầy gãi gãi tai.

“Câu đấy phải dành cho thầy chứ không phải cho em. Thầy làm em sợ chết khiếp.”

Cơn tức giận của tôi bùng nổ. Tôi đã rất sợ. Tôi tưởng thầy mất trí nhớ thật. Mấy bộ phim Hàn làm tôi có những liên tưởng xa xôi.

“Tôi chỉ đùa chút thôi. Em chẳng có khiếu hài hước gì cả”.

Thầy lại cười. Nụ cười khiến cả gương mặt thầy bừng sáng. Tôi bất giác nhìn không chớp mắt.

“E hèm. Tôi biết dù không đẹp trai thuộc hàng mỹ nam nhưng tôi cũng là hàng hiếm có khó tìm. Em nhìn mãi chưa chán à?”

Tôi đành phải ngừng hưởng thụ cái đẹp mà lắc đầu ngao ngán:

“Đến hôm nay em mới nhận ra, thầy đã chọn sai nghề”.

“Ha ha”.

“Thầy cẩn thận vết thương”, tôi nhìn thầy từ đầu đến chân, ” có lẽ chỉ gãy tay, đầu óc không sao”.

“Bác sĩ tương lai nói thế thì tôi yên tâm rồi”, thầy gật đầu trầm trồ, “chân tay gãy có thể bó bột, đầu óc mà hỏng thì tôi coi như tiêu đời, mà chưa kể, tôi còn dùng cái đầu này để kiểm bát cơm manh áo nữa”.

Tôi phì cười. Chưa bao giờ tôi có cảm giác thầy giống trẻ con như thế.

“Mà sao đầu tóc em ướt hết vậy.”

Thầy nhìn tôi đánh giá.

“Trời mưa phải mang theo ô chứ”

“Do em hơi vội.”

“Con bé hậu đậu này, chắc em đã lo cho tôi lắm.”

Tôi im lặng.

“Vỵ này,…”

“Dạ.”

Thầy liền đổi sang dáng vẻ trầm ngâm:

“Nếu tôi nghe không nhầm thì em có nói em là chân sai vặt của tôi, một tuần bị lôi lên phòng giáo vụ 7 lần đúng không nhỉ?”

Tôi chột dạ. Lúc ấy tôi có hơi chút quá đà. Bây giờ bình tĩnh lại thấy thật ngại ngùng.

“Ồ, em đi lấy cho thầy ly nước ấm”.

Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách

14. Chương 13-2: Tâm Sự Của Thỏ Đen

Tôi là một kẻ điên dại đi tìm thứ tình yêu lãng mạn, ảo diệu. Ngoảnh mặt lại tình yêu đơn giản bên cạnh tôi chợt tan biến vào hư vô.

Thỏ Đen có một cái tổ ấm áp và an toàn. Cuộc sống với nó như vậy là quá đủ. Rồi một ngày Thỏ Trắng xuất hiện. Thỏ Trắng làm tim nó xao xuyến, nhưng làm sao bây giờ. Nó sợ thế giới bên ngoài kia, nó sợ Thỏ Trắng sẽ bỏ nó, và nó chỉ biết sợ mà thôi.

Và Thỏ Trắng đã thực sự bỏ nó. Nó dần vật “Nếu như... nếu như... nếu như...”. Nó càng thu mình trong cái tổ ấm áp ấy. Không ai nhìn thấy nó, không ai nhận ra nó, không ai nhớ nó.

Đến một ngày, Thỏ Xám chợt xuất hiện. Trong ánh nắng mặt trời chói lòa, cơn mưa âm u cuộc đời nó được xua tan. Từ trong màn nắng ấm áp, Thỏ Xám đưa bàn tay ra trước mặt nó. Thật dịu dàng. Thật ấm áp.

Vậy lần này, nó nên làm gì đây?

15. Chương 14: Hâm

“Người yêu thầy Trung lại vào thăm đấy ư?”

Mấy bác cùng phòng thầy lại hòa nhau vào trêu mỗi lần tôi đến thăm thầy.

” Bác nói thế anh nào dám tán cháu nữa?”

“Thế đã có người yêu chưa cháu gái?”

“Cháu sắp ế rồi. Thằng nào yêu cháu gật đầu liền”.

Mọi người đều ủa ra cười.

Thầy đang ngồi ung dung trên giường, hai chân khoanh tròn, trên đùi thầy là một cuốn sách.

Tôi ngồi lên ghế, nhướn mắt đọc tiêu đề sách.

“Cà phê đợi một người”, tôi kinh ngạc, “ngôn tình, trời ơi, thầy cũng đọc ngôn tình?”

“Em gái tôi mang đến, tôi mới đọc được vài trang”.

“Không ngờ nhìn thầy nghiêm túc thế là lại thích tiểu thuyết lãng mạn, thật không ngờ, thật bất ngờ, cũng thật đáng ngờ”.

“Đáng ngờ gì?”, thầy hơi cau mày.

“Thường thì con trai không hay đọc loại này, chỉ con gái thôi”.

“Em gái tôi cầm đến, tôi vừa đọc vài trang”, thầy tiếp tục nhấn mạnh.

Nhưng động đến vấn đề này, tôi đâu dễ dàng tha cho thầy được.

“Thầy không cần ngại, em nghĩ rất thoáng, em hiểu”.

Cốp. Tôi thấy hơi nhoi nhói ở trán.

“Hiểu linh tinh này”.

“Thầy. Chấn thương sợ hãi”, tôi lập tức phản đối.

Thầy cười. Quãng thời gian này tôi mới biết, thầy thích cười và rất hay cười, không hề mang dáng vẻ ông cụ như tôi vẫn nghĩ.

Tôi đột nhiên có chút tò mò:

“Thế thầy có người yêu chưa?”

“Em nghĩ sao?”

“Tuổi này mà chưa có người yêu thì chỉ có thể do bất thường về một số thứ”.

Dân y luôn có những kiểu nói chuyện gọi là mang đầy tính chuyên môn.

Thầy giơ tay lên. Tôi nghiêng người tránh đòn.

“Tính ra thì thầy đã 25 mùa xuân, chẳng lẽ chưa nở nụ hoa nào ư? Hay hoa chưa kịp nở mà đã úa tàn. Có khi nào thầy đang tìm một tình yêu lãng mạn, ướt át như ngôn tình không?”

Tôi vẫn tiếp tục không buông tha cho thầy. Và hậu quả là cuốn sách của thầy đã tìm đến cái đầu đáng thương của tôi.

“Con bé gốc xít thích nói linh tinh này”.

Tôi nhìn thầy ai oán. Tôi nhận thấy khoảng thời gian này tôi đã bị gõ đầu nhiều hơn tất cả các năm trước cộng lại.

“Rồi một ngày em mất trí, tất cả là tại thầy”.

Và thầy lại cười. Một nụ cười ấm áp như gió xuân.

“Mặt tôi dính gì à?”, thầy lấy tay xoa xoa cằm, ” sao em nhìn tôi chăm chăm vậy”.

“Em chỉ đang nghĩ là thầy đã chọn sai nghề”, tôi vừa bắt chước động tác vuốt vuốt cằm của thầy vừa trầm ngâm.

“Theo em tôi nên làm nghề gì?”

“Một nghề nào đó liên quan đến việc gõ đầu người ta”, tôi lắc đầu, ” nhưng hiện tại em chưa nghĩ ra”.

Thầy nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh:

“Tôi xin rút lại nhận xét của tôi trước đây về em”.

“Nhận xét?”

“Tôi tưởng em nói rất ít, rất nghiêm túc, rất đứng đắn nhưng thực ra thì...”

“Thì làm sao ạ?”

“Hâm”.

Tôi phì cười nói:

“Vây em cũng xin rút lại nhận xét xưa cũ sai lầm về thầy ”, tôi cố ý ngân thật dài như một biện pháp làm tăng độ kịch tính của câu chuyện, ” thầy cũng hâm như em”.

Cốc. Và tôi lại lãnh hậu quả.

.....

Tôi và thầy đi dọc hành lang bệnh viện. Ánh đèn nơi đây lúc nào cũng sáng trưng, có sự đau đớn, có sự vội vã, có cả sự chia ly... Trời bên ngoài rất lạnh. Tôi bất giác xoa xoa hai tay vào nhau. Người ta bảo con gái có bàn tay lạnh rất chung tình, vậy chung tình là thế nào? Liệu có phải cả đời chỉ yêu một người hay không?

“Nghĩ gì suy tư vậy”, thầy cúi đầu nhìn tôi, “lạnh à?”

“Không ạ”, tôi lắc đầu.

“Em có người yêu chưa Vy?”

“Thầy nghĩ sao?”

Thầy mỉm cười đưa mắt nhìn ra phía xa xa:

“Chắc là có rồi.”

“Thầy đừng đánh giá em quá cao”, tôi nói, “thầy đã yêu bao giờ chưa”.

“Đã từng...”

Thầy bỗng bỏ lửng câu nói và chìm vào im lặng. Gió lạnh ùa vào bất chợt, tôi bỗng rùng mình, không kịp được hắt hơi một cái.

“Sao bảo không lạnh”, thầy cười.

Trong ánh đèn trắng, đôi mắt thầy long lanh đến kì lạ. Tôi tự nhiên có chút say mê điên cuồng.

“Có ai nói với thầy là đôi mắt thầy rất đẹp không?”

Thầy quay sang nhìn tôi bằng ánh mắt khó hiểu:

“Có em”.

Ánh mắt ấy như xoáy sâu vào tâm trí tôi.

“Tôi nhận ra khi bên em tôi cười khá nhiều”.

Tôi quay mặt đi. Vì một giây phút quá dài nên giờ đây tôi có chút ngại ngùng. Tôi chắc chắn rằng mặt mình giờ đang đỏ ửng.

“Muộn rồi. Em về đi”.

Thầy tháo chiếc khăn trên cổ đưa cho tôi.

“Ăn mặc phong phanh quá. Quàng khăn vào.”

“Nhưng mà...”

“Thầy nói phải nghe. Nhanh về đi.”

Thầy quay người bước đi thật nhanh. Tôi nhìn theo bóng dáng ấy đến hết hành lang. Chiếc khăn trên tay tôi vẫn còn mang hơi ấm của thầy.

.....

Tôi bận học nên mấy hôm nay chưa vào thăm thầy.

Thầy không có ở phòng.

Tôi kéo ghế ngồi cạnh giường rồi lấy sách ra đọc. Thi cử dồn dập, mọi phút giây rảnh rỗi đều là quá xa xỉ.

Một dòng, hai dòng. Một trang rồi hai trang, mắt tôi dần nặng trĩu. Tôi gục đầu xuống giường ngủ thiếp đi.

Tôi thấy mình đang đứng trên một bờ biển xa lạ. Trời và biển xanh ngắt như hòa làm một. Trên đầu tôi là mặt trời rực rỡ. Ánh nắng vàng nhẹ nhàng vuốt lên má tôi, gió khẽ khàng chạm vào mái tóc tôi, như một bàn tay vô hình, rất dịu dàng, rất mềm mại. Tôi cứ thế mãi mê đắm chìm trong cảm giác ấm áp có đôi phần xa lạ ấy.

Nhưng một tiếng động mạnh kéo tôi về với thực tại. Cảm giác ấm áp chợt biến mất rất nhanh. Tôi đưa tay dụi mắt làm quen với ánh đèn điện chói lóa.

Người ngồi bên tôi là thầy. Trong bộ quần áo bệnh nhân màu xanh nhạt, thầy không còn là người khó tính và nghiêm khắc như trong ký ức.

“Thầy về rồi ạ”.

Thầy bỗng nhìn tôi nghiêm nghị rồi đưa tay gõ lên trán tôi một cái đau điếng:

“Nằm đầu cũng ngủ được”.

“A. Sao thầy lại cốc đầu em”, tôi ngồi bật dậy phản kháng.

“Tôi không làm thế thì chắc em sẽ ngủ đến sáng mất”.

“Nhưng em đã thức khuya mấy hôm nay rồi”.

Tôi nhìn thầy tức tối.

“Em chào thầy, em về”.

Tôi bật dậy. Nhưng chưa đi được bước nào, thầy nói:

“Giận rồi à?”

Tôi im lặng.

“Hãy... Thôi, được rồi, lỗi tại tôi. Xin rút kinh nghiệm”.

Tôi quay lại nhìn. Lúc này đây, trông thầy cực kì dễ thương, tôi không thể chịu đựng thêm nữa.

” Ha ha ha”.

Tôi ôm bụng cười.

“Em chỉ đùa thôi mà. Thầy không có khiếu hài hước gì cả”, tôi lặp lại câu nói của thầy, “trả thù thầy vụ hôm trước lừa em”.

Và dường như thầy đang bối rối.

“Con bé này,... tôi đến bó tay”.

*****

” Dưới sự thúc ép của bạn B.T thì chương này đã hoàn thành”.

0h15p

16. Chương 15: Người Yêu À?

Một tuần sau, thầy xuất viện. Tôi tranh thủ sang sắp xếp đồ đạc giúp thầy. Thầy nằm viện chỉ một mình. Thầy nói mẹ thầy có tuổi rồi nên không để bà lên chăm nom. Đồ đạc cũng không có nhiều, tay thầy còn đang đau, tôi phụ thầy xách đồ ra xe.

Trong lúc đợi xe, tôi nghe đâu đây có tiếng gọi thất thanh.

“Vy, Vy ơi...”

Tôi đảo mắt nhìn vào đám đông. Trước mắt tôi là Trường, béo hơn, đen hơn nhưng chững chạc hơn. Đã mấy tháng rồi mình chưa gặp nhau nhỉ. Để có thể cười với nhau như vậy, nói với nhau như ngày xưa, rõ ràng là một sự cố gắng rất lớn không chỉ từ tôi mà cả ở Trường.

“Sao lại ở đây? Về hồi nào?”, tôi hỏi.

“Để cho người ta thở với nào”, Trường hỏn hển, “mới về, nghe nói thầy ốm nên đến thăm, tiện thể thăm mày luôn”.

Trường cười tinh quái nháy mắt với tôi. Tôi nói:

“Hôm nay thầy xuất viện rồi, tao đến giúp thu dọn hành lý, còn thăm tao thì xin miễn”.

“Ôm cái cho đỡ nhớ nào”, Trường quàng tay qua vai tôi với ý định rõ ràng là ôm một cái. Nhưng khi tôi đang định chứng minh cho cậu ta thấy rằng mình không phải người “dễ dãi”, thì có tiếng người vang lên phía sau.

“Trường đấy à”.

Thầy bước chầm chậm từng bước tiến lại gần hai đứa chúng tôi.

“Em chào thầy. Thầy khỏe chưa ạ?”

Thầy lặng lẽ gật đầu:

“Cảm ơn em. Tôi khỏe rồi.”

Thầy nhìn từ tôi sang đến Trường. Lúc này tôi mới nhận ra, bàn tay Trường vẫn đặt trên vai mình. Tôi bèn nhẹ nhàng đẩy cậu ta ra. Nhưng điều này dường như càng gây thêm sự chú ý.

“Lâu ngày không được ôm. Cho người ta chạm vào một tí”, Trường toe toét cười.

Tôi trừng mắt và không quên véo vào eo cậu ta một cái thật đau rồi nhìn thầy ngượng ngùng.

Thầy hỏi:

“Sao em lại ở đây?”

“Em ghé thăm thầy, tiện thể thăm Vy luôn”.

Dường như nhận ra ánh nhìn hình viên đạn của tôi, cậu ta bỗng im như thóc, lặng lẽ gãi đầu. Còn thầy, mỉm cười rất nhẹ, tôi không thể đọc được cảm xúc trong đôi mắt của thầy lúc này. Đường như có chút gì đó u ám, lạnh lẽo như một đêm mùa đông.

Píp. Píp.

“Xe đến rồi”, thầy quay sang nhìn chúng tôi, “Thầy về đây, hai đứa ở lại chơi vui vẻ nhé”.

Thầy nhẹ nhàng đỡ lấy túi hành lý trên tay tôi và bước đi. Tôi và Trường đứng nhìn từ xa. Trong cái đông đúc ồn ào của giờ tan tầm, dáng người cao cao gầy gầy của thầy trở nên thật nhỏ bé. Không hiểu sao tôi bỗng thấy thầy cô độc đến kì lạ.

Ngập ngừng trong giây lát, tôi bèn gọi to:

“Thầy về đến nhà nhớ nhắn tin cho em nhé!”

Thầy quay đầu lại gật đầu một cái thật nhẹ rồi lại bước đi. Chiếc xe màu xám u buồn chở thầy chậm chậm hòa mình vào con đường đông đúc.

Trường quay lại nhìn tôi:

”Đi ăn thôi, tao đói lắm rồi.

Vài hôm sau.

Lại là Trường. Cậu ấy đang đứng trước mặt tôi vừa vẫy tay vừa cười.

“Mới về mấy hôm nay đã mò lên”.

Cậu ấy cười cười.

”Vy mặc áo blouse ra dáng phết nhỏ.

Tôi bĩu môi, chưa kịp nói gì thì có tiếng gọi phía sau:

” Vy, người yêu à. Nay mới gặp nha.”

Tôi quay đầu lại, là đám bạn cùng lớp.

” Không phải, đây là...”

Tôi chưa kịp nói hết câu thì Trường xen vào.

“Em giới thiệu anh với các bạn đi.” Ánh mắt cậu ta đang nhìn tôi thân mật nhất có thể, nhưng chẳng hiểu sao nó lại khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

Tôi lấy chân đạp cho cậu ta một cái:

” Hiểu nhầm. Hiểu nhầm thôi”.

Nhưng muộn rồi. Có lẽ trong ánh mắt mấy đứa kia, Trường đã chính thức nhảy vào vị trí người yêu của thanh niên ế trường kì là tôi đây. Giờ tôi mới biết, ế không khổ bằng việc rõ ràng ế mà người ta lại tưởng có người yêu thì gọi là cực kì đau khổ.

17. Chương 16: Tôi Thích Vy

Đứa bạn quý hóa ấy đã kịp chụp ảnh tôi và Trường và đăng lên facebook. Trong ảnh, chỉ nhìn rõ tôi với tấm lưng của Trường, hoàn toàn không thấy mặt cậu ấy. Tấm ảnh trong mắt tôi là hoàn toàn trong sáng nhưng với lũ bạn tôi thì khác. Tôi vốn mang danh gái ế, không vướng bận tình đời bỗng một ngày có trai lạ đi bên cạnh liền trở thành tin hot nhất.

Trang facebook của tôi nhảy thông báo liên hồi, có lẽ là lần đầu tiên trong cuộc đời. Tấm ảnh Thanh Vy và bạn trai trở thành chủ đề bàn tán của lũ bạn trong nhiều ngày sau đó. Tôi thấy mình như ngôi sao. Sau bao nhiêu năm giới chim lợn không đào bới được gì về chuyện tình trường của tôi nên khi nắm được một chút thông tin, dù là rất mơ hồ thì họ sẽ thêm mắm thêm muối để trở thành một chuyện tình bi lụy thể lương đậm chất ngôn tình.

Tôi chẳng buồn quan tâm. Tôi đọc những bình luận của bọn nó khi đang ăn cơm và suýt chết sặc. Nào là "Thanh Vy và bạn trai sau bao ngày chia tay đã nối lại tình xưa", đứa khác lại bảo "bạn trai hối hận quay lại xin lỗi", "mối tình thanh mai trúc mã"... vân vân. Tôi đến khâm phục khả năng tưởng tượng của đội ngũ paparazi này, kể ra phải đi làm thêm nghề tiểu thuyết gia mới phải.

*****

Nghỉ Tết khá dài.

Tôi dành trọn những ngày đầu ở nhà để làm một việc gọi là ngủ bù. Nhưng đến ngày thứ tư, mẹ tôi đã chán ngấy việc có một con bé, đầu tóc bù xù, hết ăn lại ngủ luẩn quẩn trong nhà.

Với một danh sách dài những món đồ sắm Tết, mẹ tôi giao phó tính mạng con gái cho một đứa đi ẩu nhất mà tôi biết. Đó là Trường.

Sương mù giăng khắp nơi. Mặt trời cũng đã tìm được cách thoát khỏi những đám mây và tỏa ra tia nắng vàng, yếu ớt mà ấm áp, nhưng như thế là chưa đủ để xua tan cái lạnh buốt buổi sáng cũng như sự tê tái trong lòng tôi.

Hai chúng tôi gặp Thảo Nhi, vẫn xinh đẹp, vẫn cuốn hút và vẫn điệu bộ khiến tôi chán ghét ấy. Cô ta cười, vẫy tay chào chúng tôi trong khi mặt Trường lạnh tanh.

"Chào người yêu cũ", cô ta nói, "hẹn hò rồi ư, đúng như tôi nghĩ".

Tôi chưa kịp phản ứng thì Trường đã cướp lời:

"Phải", tay cậu ấy nắm chặt lấy tay tôi.

Thảo Nhi ngập ngừng trong giây lát. Ánh mắt nó nhìn tôi thật khó hiểu rồi khẽ mỉm cười.

"Vây chúc mừng nhé!"

Thảo Nhi quay người rời đi. Hành động của cô ta khiến tôi bất ngờ. Thay vì châm chọc, mỉa mai, cô ta bỏ đi một cách lặng lẽ.

Tôi đẩy tay Trường ra:

"Màn kịch hạ màn được rồi đấy".

Nhưng Trường càng nắm chặt tay, nhìn tôi không dứt. Một ánh mắt say mê mà tôi chưa bao giờ biết đến hoặc theo tôi nghĩ, vốn dĩ nó không thuộc về tôi.

"Mình hẹn hò nhé".

"Trường nói gì vậy?"

"Tôi thích Vy".

Ba chữ, rất ngắn gọn, rất rõ ràng ấy khi vào tai tôi lại trở nên mơ hồ, xa xăm. Trước mắt tôi là Trường, thằng bạn từ nhỏ, người nắm giữ tình yêu đầu đời, cũng chính là người tôi chẳng bao giờ muốn mất. Kì thực, tôi chưa từng nói với cậu, tôi thích cậu, tôi thích đôi mắt cậu, thích nụ cười cậu. Và rồi tôi cứ thế lặng lẽ buông tay. Trong mối quan hệ của tôi và cậu, tôi chưa bao giờ một lần cố gắng, chưa từng thử bước qua ranh giới, cũng chưa bao giờ cho phép cậu hiểu trái tim tôi.

Vậy tại sao khi tôi đã sẵn sàng buông bỏ tất cả để giữ lấy tình bạn này, thì cậu lại nói cậu thích tôi.

"Tại sao?", tôi hỏi.

Trường cười khe khẽ:

“Tình yêu mà cũng có tại sao ư?”

Tôi lắc lắc đầu:

“Nhưng cậu yêu Thảo Nhi”.

Trường vẫn nhìn tôi không dứt:

” Tôi đã nghĩ là yêu nhưng không, tôi thích cậu, luôn thích cậu”.

Tim tôi nhói lên. Trong đôi mắt cậu, là ánh nhìn âu yếm nhất tôi từng biết. Ánh mắt cậu vẫn đẹp như buổi chiều ngập tràn hương hoa sữa ấy, cái ngày định mệnh khiến trái tim tôi say đắm.

“Nhưng...”

Câu nói của tôi bị cắt ngang.

“Hai cháu cho bác đi nhờ”.

Một người phụ nữ trung niên đẩy xe đồ chồng chất đang tiến lại gần.

Tiếng nói ấy kéo tôi về thực tại. Hai chúng tôi đang ở cửa hàng. Tôi nhanh chóng rút tay quay mặt đi không nhìn Trường và tiến nhanh về phía trước. Tôi đang chạy trốn, trong những thời khắc quyết định, tôi luôn chạy trốn. Bước chân nhè nhàng đều đều của Trường cứ lặng lẽ theo sau.

Hai chúng tôi im lặng. Chính xác hơn là tôi im lặng. Sự việc này đến nhanh quá, tạm thời tôi chưa thể tiếp nhận. Trong trạng thái mơ màng, dù không chắc đã mua đủ đồ nhưng tôi đã vội thanh toán. Có lẽ thấy tôi không nói gì, Trường cũng không dám lên tiếng. Cậu ấy hiểu sự im lặng của tôi đáng sợ thế nào và cũng biết mình nên làm gì.

Trường nhẹ nhàng đón lấy đồ đạc trên tay tôi, khẽ ghé tai tôi thì thầm:

“Trường sẽ đợi Vy”.

*****

Tôi lại có một đêm mất ngủ. Kí ức tưởng đã chôn vùi chợt ủa về như sóng triều dâng. Nhưng có một số thứ đã mờ nhạt, có một số thứ đã chẳng còn nguyên vẹn. Tình cảm của tôi với Trường, dường như phai dần theo năm tháng. Có đôi khi tôi tự hỏi, liệu tôi đã từng thích cậu ấy hay chỉ là một cơn cảm nắng, nhanh đến rồi cũng nhanh đi.

Trường đã nói: “Tôi thích Vy”.

Thích. Cậu nói đã luôn thích tôi. Khi mà trái tim của tôi đã nguội lạnh, khi tôi đã chẳng còn trông ngóng, cậu lại nói thích tôi. Tôi đã từng chờ đợi, từng tượng tưởng, từng khao khát nhưng những năm tháng thanh xuân đã qua ấy, cậu lại không nói.

Tình. Tình. Tiếng chuông tin nhắn giữa đêm yên ả khiến tôi không khỏi giật mình.

“Ngủ sớm đi. Đừng nghĩ nhiều nữa”.

Tôi thấy tim mình chợt nhảy lên một nhịp. Trường luôn hiểu tính cách và sở thích của tôi nhưng tiếc là cậu không bao giờ hiểu trái tim tôi. Ngay cả chính tôi cũng không thể hiểu nổi trái tim mình.

Tôi đặt điện thoại một bên mà không trả lời lại. Lòng tôi đang rối như tơ vò. Sao mình lại do dự nhiều như thế? Liệu tôi có còn thích cậu ấy nữa hay không?

18. Chương 17: Cuộc Trò Chuyện Lúc 0h40’

Ngâm trên môi

Một nhành cỏ dại
Chợt hiểu rằng
Tôi đã khác tôi xưa
-Nguyễn Nhật Ánh-

Tác phẩm “Mất biếc” của Nguyễn Nhật Ánh để lại trong tôi là một thứ tình yêu vô vọng và ngốc nghếch. Yêu nhau thì sao, sâu đậm thì sao, nhưng một khi không chịu bày tỏ thì tất cả cũng chỉ hư không!

*****

Ngày ấy, khi Trường hiểu lầm tôi đánh Thảo Nhi, tôi đã nghĩ Trường biết tôi thích cậu ấy. Nhưng, tôi đã lầm, có lẽ với Trường, tình cảm nam nữ giữa chúng tôi là điều quá xa vời. Vậy mà hôm nay, cậu đã nhìn thẳng mắt tôi và nói thích tôi, từ lâu rồi.

Liệu đây có phải một phút nông nổi hiểu nhầm của tuổi trẻ?

Liệu cậu ấy có coi tôi như người thay thế cho khoảng trống mà Thảo Nhi để lại trong tim hay đơn giản là công cụ để cậu ấy trả thù sự bội bạc của người yêu cũ?

Liệu tôi có ưu điểm nào để cậu ấy bỗng nhiên nói thích tôi không?

0h40”.

Đêm khuya vẫn là khoảng thời gian tôi yêu thích. Tôi chưa ngủ được. Trên trang cá nhân, nick duy nhất còn chấm xanh là của thầy Trung.

Từ hồi xuất viện, thầy chưa từng liên lạc với tôi. Còn cái đứa vô tâm là tôi cũng chưa một lần gọi điện hay thậm chí nhắn cho thầy một dòng tin nhắn.

Bình thường chắc tôi không dám nhắn tin trước, nhưng lúc này, có lẽ do một sức mạnh vô hình hoặc sự liều lĩnh nhất thời, tôi gạt phắt sự ngại ngùng mạnh dạn đánh từng chữ.

Tôi: “Thầy ngủ muộn vậy. Đang thả thính chị nào ư?”

5 phút sau. Tận 5 phút sau.

Thầy: “Vớ vẩn”

Im lặng. Thầy lại im lặng.

Tôi: “Người ta xinh lắm hay sao mà thầy không thèm nói chuyện với em như vậy?”

Thầy: “Ừ. Xinh hơn em”.

Tôi bật cười nhanh tay đánh một tràng dài hơn chục cái icon mặt buồn mang ý nghĩa lòng tự trọng bị tổn thương ghê gớm.

Thầy: “Giận rồi à”

Giận dữ gì chứ. Tôi đâu có để ý đến vấn đề đấy. Nhưng tôi vẫn tiếp tục gửi cho thầy một icon mặt bí xị.

Tôi: “Vâng”.

Thầy: “Kệ em”.

Tôi bật cười thành tiếng. Đúng là phong cách thầy Trung không lẫn với bất cứ ai.

Thầy: “Sao em chưa ngủ? Ngủ muộn không trách x... gái”.

Thầy cố tình để lại dấu ba chấm để che cái từ mà ai cũng biết là từ gì đấy.

Nhưng thầy đã quên tiếng việt vốn dĩ phong phú.

Tôi: ” Cảm ơn thầy, em xinh từ bé!”

Một tràng dài icon mặt cười đáp lại khiến tôi có cảm giác thầy đang cười rũ rượi sau màn hình.

Thầy: " Thế làm gì mà ngủ muộn nào?"

Tôi: " Thầy cũng ngủ muộn vậy đó thôi. Thầy đang làm gì thế?"

Thầy: "Tôi đọc sách".

Tôi: "Thầy đọc sách gì?"

Thầy: "Em đã đọc cuốn Cuộc phiêu lưu kì diệu của Edward Tulane chưa?"

Tôi: "Em chưa từng đọc, chắc hay lắm nên thầy mới thức khuya như vậy".

Thầy: "Quyển sách ngắn thôi nhưng sâu sắc, là truyện về một chú thỏ sứ và những trải nghiệm để thấu hiểu về tình yêu."

Thầy: "Chú thỏ sứ kiêu ngạo không hề yêu một ai, không cần tình yêu, cho đến khi chú ta lần lượt mất đi tất cả họ. Yêu và trải nghiệm sự mất mát, khi người ta ở bên thì cho đó là thừa thãi, đến lúc mất rồi, từng nỗi đau, từng vết thương khiến cho ta hiểu thế nào là yêu."

Tôi im lặng một hồi lâu. Sự sâu sắc này, tôi không nghĩ là mình có thể hiểu hết. Trong tình yêu, tôi như một đứa trẻ, có lẽ tôi hay Trưởng đều như vậy. Chúng tôi đều non nớt, nhút nhát nhưng hiểu thẳng và dễ tổn thương.

Thầy: "Vy, ngủ rồi à?"

Tôi: "Em không hiểu tại sao biết yêu là đau nhưng người ta vẫn muốn yêu và muốn được yêu?"

Thầy: "Chỉ là em chỉ đang nhìn thấy mặt trái của tình yêu, một khía cạnh rất nhỏ mà quên đi những nét đẹp của nó. Yêu không chỉ là tình yêu nam nữ, là tình yêu giữa con người với nhau. Một thế giới không có tình yêu, trời ơi, thật kinh khủng biết bao".

Tôi: "Thầy làm em nhớ giáo sư Dumbledore".

Thầy: "Diễm phúc cho tôi".

Thầy: "Đôi khi phải có trải nghiệm mới có trưởng thành. Tình yêu cũng cần sự trưởng thành."

Trưởng thành. Tôi vẫn là một đứa trẻ chưa chịu trưởng thành trong hình hài của một cô gái 19 tuổi. Áp lực trưởng thành quá lớn khiến tôi nhất thời khó mà chấp nhận. Và tình yêu của tôi cũng vậy.

Tôi: " Thầy đã từng yêu chưa? Ý em là tình yêu nam nữ".

Tôi đã hỏi thầy câu này một lần nhưng không hiểu sao tôi vẫn muốn hỏi thêm lần nữa.

Thầy: "Sao lại đã từng, vì tôi vẫn đang yêu".

Câu trả lời thẳng thắn của thầy làm tôi hơi giật mình.

Thầy: " Muộn rồi. Chúc ngủ ngon".

Chấm xanh cuối cùng nhanh chóng biến mất.

Tôi nằm cuộn tròn trong đồng chăn ấm áp, những suy nghĩ miên man đưa tôi vào giấc ngủ.

Và tôi lại mơ, một giấc mơ về những bông hoa bằng lăng tím trong một chiều mưa buồn bã. Nhưng lần này, người đứng ở cuối hành lang không phải Trưởng mà là thầy Trung. Trong vòng tay thầy là một cô gái váy hồng nhẹ nhàng đặt lên môi thầy một nụ hôn.

19. Chương 18: Cảm Giác Được Bảo Vệ

“Cuốn theo chiều gió”, bộ phim tôi đã xem từ rất lâu. Nhưng tất cả đọng lại chỉ là một tình yêu và sự hi sinh không được đáp lại. Không ai có thể yêu đơn phương ai cả một đời, dù sâu đậm bao nhiêu đi nữa thì tình yêu cũng biết mệt mỏi.

*****

Tôi tiễn Trường ra bến xe.

Chúng tôi vẫn nói chuyện bình thường nhưng lại có đôi chút khác lạ. Khác lạ ở đây là sự ngưng ngừng, là thứ chưa từng tồn tại giữa hai chúng tôi.

“Vy về đi”.

“Trường”, tôi tránh đôi mắt cậu ấy, “Vy nghĩ là Vy không thể...”

“Suyt”, Trường đặt ngón tay lên miệng tôi, “đừng trả lời”.

Tôi giật mình vì động tác bất ngờ này, chợt ngẩng đầu lên và bắt gặp đôi mắt của Trường. Ánh nhìn như xoáy sâu vào tâm trí tôi, cảm giác như toàn bộ suy nghĩ của mình bị phơi bày trước mặt cậu, không hề có một chút che giấu. Và điều đó khiến tôi sợ hãi.

Cậu ấy thở dài:

“Trường chưa bao giờ cố gắng trong mối quan hệ của chúng ta, mọi thứ đều đến một cách tự nhiên. Cho nên lần này, hãy để Trường cố gắng một lần, cho Trường một cơ hội. Được không?”.

Trường đặt bàn tay lên má tôi. Bàn tay cậu ấy rất lạnh khiến tôi chợt nhận ra mặt mình đang nóng ran.

“Câu trả lời”, tiếng Trường thì thầm bên tai, “hãy để lần sau”.

Chiếc xe chậm chậm rời bến. Tôi cứ thế đứng nhìn theo một lúc lâu.

Xin lỗi cậu, có lẽ tôi là một đứa con gái ích kỉ. Tôi không đủ dũng cảm để chấp nhận tình cảm của cậu nhưng cũng chẳng dám nói câu từ chối. Nếu chấp nhận hay từ chối, tôi rồi sẽ mất cậu ư? Tôi hèn nhát một cách đáng ghét, có phải vậy không?

Nếu là tôi của ngày trước, có lẽ tôi sẽ trách cậu, sao không hiểu tôi nghĩ gì, tôi muốn gì, sao không hiểu tình cảm của tôi. Nhưng, tôi của ngày hôm nay nhận ra rằng, sự im lặng là bức tường ngăn cách không cho cậu hay bất kì ai hiểu trái tim tôi.

Và cuối cùng thì, tôi nên làm gì đây!

*****

Có lẽ để trừng phạt cái sự đáng ghét ấy, xe máy tôi xì hơi giữa đường. Tôi ngao ngán dắt xe lê bước từng chút một. Quán sửa xe, mày trốn chỗ nào kĩ vậy?

Nhưng chuyện chưa dừng lại tại đó, khi ngồi yên vị chờ vá xe, tôi phát hiện ra rằng, mình không đem tiền. Sau khi đi với Trường lên thành phố, tôi vội vàng để hết đồ đạc ở phòng trọ và đưa cậu ấy ra bến xe. Điện thoại hay tiền bạc đều quên mang hết. Số điện thoại tôi nhớ được chỉ có bố mẹ và của chính mình.

Tôi thật muốn vò đầu bứt tóc đập cho bản thân mình một trận. Nhưng nghĩ đến đây là giữa đường và không muốn bị đưa vào trại tâm thần nên tôi đã kìm chế lại.

Nhưng số tôi dù đen đủi đường thì hôm nay chắc có chút khá khẩm hơn, tôi đã nghĩ là vậy khi loáng thoáng thấy thầy Trung bước ra từ quán cafe bên đường. Tôi như gặp được vàng, gọi thật to.

“Thầy, thầy ơi...”

Giờ tan tầm, còi xe inh ỏi, tiếng gọi của tôi rõ ràng không đủ để lấn át. Tôi ra sát mé đường cố gắng gọi lần nữa.

“Thầy Trung,...”

Và lần này, hoặc là do tiếng tôi lớn hơn, hoặc là thầy bất chợt nhìn sang đường, dù sao thì tôi tin chắc rằng, thầy đã thấy tôi.

5 phút trước, tôi đã nghĩ rằng, số đen đủi của mình đã có chút hên hên, thì 5 phút sau, chiếc xe máy lao vút bên cạnh đã chấm dứt suy nghĩ lệch lạc ấy.

Tôi ngã sõng soài trên đường. Sự việc quá nhanh, tôi chỉ kịp nhận ra có xe máy đang lao đến gần và theo phản xạ đổ người sang bên cạnh.

Tôi cố gắng ngồi dậy, choáng váng đầu óc, tim đập liên hồi, tay chân ê ẩm, mặt có chút đau rát.

“Có sao không cháu?” là câu hỏi nhiều nhất vang bên tai lúc này. Tôi thấy đầu gối chân phải rách toạc, rớm máu, hai bàn tay trầy trụa xây xát.

“Vỵ!”, giữa những giọng nói xa lạ ấy, chợt một giọng nói thân thuộc vang lên. Giữa những khuôn mặt hoàn toàn lạ lẫm, gương mặt của thầy bỗng xuất hiện và mang cho tôi cảm giác an toàn đến kì lạ.

“Đau ở đâu?”

“Đau lắm không?”

“Đưa tôi xem nào?”

“Trời ơi, sao bất cẩn thế!”

Thầy nói một hồi, nói rất nhanh, dường như không kịp thở. Thầy cầm lấy bàn tay tôi, nhẹ nhàng xem xét, lông mày thầy đang nhíu lại. Đến lúc này, tôi mới nhận ra mình đang run, hai bàn tay lạnh toát.

Đôi mắt thầy, tôi đã từng khen nó rất đẹp, nhưng hôm nay rất dịu dàng, rất ấm áp.

“Cái con bé này, nói xem nào, đau ở đâu, đầu óc sao không?”

Hai tay thầy ôm lấy đầu tôi. Khác với Trường, tay thầy rất ấm.

“Em...”, tôi khê khê nói, “chỉ đau chân tay thôi”.

“Tôi đưa em đến bệnh viện bằng bố”, giọng thầy khẩn trương.

“Nhưng còn xe máy em đang sửa trong này...”

“Tôi đi với bạn, cậu ấy đi xe em về”.

“Nhưng mà...”

“Có nghe lời không thì bảo”, giọng thầy chợt nghiêm khắc khiến tôi im bặt.

Thầy đỡ tôi đứng dậy. Tôi chợt nhớ ra, thầy mới gãy tay một vài tháng trước, vận động chắc chưa thể thành thực.

“Tay thầy...”

“Không sao, bám chắc vào tôi!”

Từng cái nhíu mày, từng cái than thở của thầy khiến tôi có cảm giác mình được bảo vệ. Tôi chưa từng có cảm giác này và tôi nhận ra, tôi thích nó. Con người thật kì lạ, trước kia tôi chưa từng nghĩ sẽ cần một vòng tay ai đó bảo vệ nên luôn luôn cố gắng tự mạnh mẽ. Nhưng một khi được người khác quan tâm, che chở, tôi thấy mình yếu đuối, thấy muốn được dựa vào ai đó, muốn được bảo vệ như thế, mãi mãi.

20. Chương 19: Tài Xế

Tình trạng chấn thương của tôi tóm lại như sau. Một miếng băng đầu gối, một miếng ở bàn tay, và “bonus” một miếng urgo trên má, còn mấy vết bầm tím không đáng nói đến.

Trời đang tối dần. Tôi ngồi đợi thầy làm thủ tục thanh toán.

“Đây là thuốc, bông băng”, thầy đưa cái túi to sụ ra trước mặt tôi, “lần sau thì chữa đi nhé”.

“Thầy, em có cố ý đâu, chỉ tại...”

“Thôi, thôi,...”, thầy xoa tay, “tôi nghe mấy lần rồi”.

” Tôi đưa em về“, thầy nháy mắt, ”nhưng trước hết phải ăn gì đã”.

Nói đến đây, tôi thấy bụng mình đói cồn cào.

.....

Với tình trạng thương thế không quá nghiêm trọng, tôi ngồi sau xe thầy một cách vững chãi để đi ăn và được đưa về tận nhà.

Nhưng có hai vấn đề chợt nảy ra trong đầu tôi.

“VẬt lát nữa thầy về bằng cách nào, bạn thầy về rồi mà?”

“Đi xe ôm!”

“Hôm nay em đã làm phiền thầy quá, thầy đợi chút, em vào lấy tiền gửi thầy.”

“Không cần đâu em, không đáng bao nhiêu. ”

“Không được, thầy làm thế em ngại lắm.”

Thầy khoanh tay mỉm cười nhìn tôi:

“VẬt em định trả tôi bao nhiêu? Tiền thuốc, tiền ăn, tiền đi lại, thời gian tôi mất, công việc bỏ lỡ, hao tổn sức lực vân vân”.

Tôi tròn tròn mắt nhìn:

“Trời, còn khoản hao tổn sức lực nữa ư?”

“Ừ, khoản đấy quan trọng nhất, tiền nong sao mà bù đắp được”.

“VẬt em phải trả làm sao?”

“Không còn cách nào khác, chỉ có bốn từ, lấy thân báo đáp.”

Tôi: “.....”

“Ha ha ha, tôi chỉ đùa chút thôi”, thầy bật cười xoa đầu tôi.

Rồi không ai bảo ai, cả hai cùng phá lên cười một lúc.

“Ừm, giỡn đủ rồi, vào phòng nghỉ ngơi đi. Hôm nay chắc em sợ lắm, lúc ấy nhìn mặt em cắt không còn giọt máu”.

“Dạ, có hơi sợ một chút”, tôi gãi đầu, vô ý động vào vết bầm trên trán, thấy hơi đau.

“Sao? Đau à?”, thầy thở dài, ” con bé hậu đậu này!”

Tôi nhe răng cười hì hì, cảm giác được quan tâm thật tuyệt.

“Khi ấy, tôi cũng rất hoảng sợ”.

Tôi ngẩng đầu, đúng là thầy nói, rất nhỏ, rất nhanh. Dường như thấy cái nhìn của tôi, thầy đột ngột quay mặt sang hướng khác.

“Em vào nhà đi, tôi về đây.”

Tôi dõi mắt nhìn theo thầy đến khi bóng dáng ấy dần hòa mình vào trong màn đêm.

*****

Buổi tối, tôi nằm ngủ mê mệt

Tiếng chuông điện thoại kéo tôi tỉnh dậy trong cảm giác mình mảy ẽ ẩm.

” Chuẩn bị đi. 15 phút nữa tôi đến đưa em đi học”.

“Vâng”.

Tôi trả lời theo phản xạ. Trước khi kịp nói thêm câu gì, bên kia đã cúp máy. Tôi thẫn thờ nằm day day trán. Có chút gì đó không đúng.

Đi học. Đến đón. 15 phút.

Tôi giật mình. Nhìn lại lịch sử cuộc gọi. Là thầy. Chính xác 100%. Nếu tôi không bị chấn động não vì vụ va chạm hôm qua thì thầy bảo chuẩn bị đến đón tôi đi học.

Đi học? Tôi quên mất không đặt báo thức. Nếu thầy không gọi thì có lẽ tôi sẽ ngủ đến sáng mai mất. Ba chân bốn cẳng, tôi cố dè nén sự đau nhức khắp người và chuẩn bị nhanh nhất có thể. Vậy mà khi tôi ló mặt ra khỏi cổng, thầy đã đứng đó, khoanh tay, dựa người vào xe.

“Đừng nói với tôi là nếu thầy không gọi thì em sẽ ngủ đến sáng mai nhé”.

Tôi giật bản mình, trời ơi, bị nói trúng tim đen. Tôi theo thói quen gãi đầu, cười gượng gạo, và đi như bay về phía thầy.

“Đi chậm thôi. Không đau chân à?”

Ồ ha, tôi quên mất.

Vừa đến được chỗ thầy thì...

Cốc.

“Con bé ngốc xít này”.

Tôi lại nhận được một cái cốc đầu trứ danh của thầy.

“Em đang là bệnh nhân đấy”, tôi xoa đầu.

“Kệ em”, thầy cười lớn, ” lên xe”.

*****

“Sao thầy ở đây nhiều vậy?”

“Hỏi thừa, nhà tôi ở đây”.

“Vậy mọi khi thầy lặn lội hơn 30 km để đi dạy ư?”

“Nếu đúng thế em nghĩ sao?”

“Thầy thật yêu nghề!”.

“Nhưng khiến em thất vọng rồi, tôi ở nhà bác họ gần trường.”

Tôi bật cười:

“Em cũng nghĩ thầy không yêu nghề thế đâu.”

“Con bé này, thích bị ném xuống đường không?”

“Dạ có, nếu thầy nữ làm vậy”.

“Nhưng sao hôm nay thầy không đi dạy?”, tôi lại hỏi.

“Tôi nghỉ dạy ở trường em rồi”, thầy trả lời.

“Tại sao?”

Bỗng chiếc xe cùng chiều dừng lại đột ngột. Việc phanh xe gấp khiến tôi bổ nhào về phía trước, hai tay vô thức ôm lấy eo thầy còn cả người sát vào lưng thầy. Tôi đang ôm lấy thầy, rất gần, cả hơi ấm và mùi hương trên áo thầy, tôi đều cảm nhận được. Nhịp tim tôi có chút rối loạn. Tôi nhanh chóng lùi ra sau, hai má nóng ran.

“Có sao không?”

Tôi lắc đầu. Nhưng nhớ ra là thầy không thể thấy nên trả lời khe khẽ:

“Không ạ”.

Chiếc xe lại tiếp tục chạy băng băng. Nhưng cả quãng đường còn lại, tôi và thầy không ai nói thêm bất kì câu nào.

21. Chương 20: Có Phải Là Dấu Chấm Hết

Tôi có hẹn với Trường vào một tối cuối tuần. Tôi chọn bộ quần áo đẹp nhất, đi đôi giày mới nhất. Trong gương là hình ảnh một cô gái với đôi mắt lấp lánh, hai má ửng hồng, và nụ cười khe khẽ nở trên môi.

.....

8h. Cậu ấy đến đón tôi.

Ngày cuối tuần nên quảng trường có rất đông đôi trai gái nắm tay nhau hẹn hò. Tôi từng ngưỡng mộ họ, từng mong có một bàn tay nắm lấy tay tôi như thế. Nghĩ đến việc đang đi chơi với Trường, tôi không khỏi có đôi chút hồi hộp.

Trường đi gửi xe đã khá lâu. Tôi đi quanh đài phun nước, chậm rãi ngắm nhìn mọi thứ. Đài phun nước rực rỡ sắc màu, tia nước bắn lên tạo những hình thù thật đẹp mắt. Nhưng thứ thu hút sự chú ý của tôi là một đôi trai gái, cô gái quàng tay ôm lấy eo chàng trai, rất nũng nịu, rất tình cảm. Cái ôm này, dáng người này, hoàn cảnh này sao lại quen thuộc đến như thế. Thời gian như chậm chậm quay ngược đưa tôi về chân cầu thang của trường cấp 3 trong một buổi chiều mưa lạnh lẽo, mưa rơi làm tan nát những cánh hoa bằng lăng tím cũng như làm tan nát trái tim tôi. Vỡ kịch hay này, lại một lần nữa diễn ra trước mắt tôi, nhưng theo một cách đau đớn và chua xót hơn nhiều

Tôi đã muốn chạy đến thật nhanh và tát vào mặt Trường một cái thật đau đớn như cách mà cậu ấy, bây giờ đây đang gián tiếp tát vào mặt tôi. Nhưng tôi biết là tôi không thể.

Hóa ra tôi vẫn ngây thơ như vậy. Chỉ mình tôi tưởng tượng, mình tôi đa tình. Tôi như điên dại với sự ám ảnh bất tận về đôi mắt và nụ cười ấy. Tôi như nín thở trong giây phút bắt gặp ánh mắt đó. Nhưng giờ đây tất cả chỉ là vô nghĩa...

Trường ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh nhìn của tôi. Cậu ấy vội đẩy Thảo Nhi ra và nhanh chóng chạy đến. Và tôi biết lúc này mình cần làm gì, sự lựa chọn tối ưu, là chạy trốn. Chạy trốn cậu, chạy trốn mối tình đầu. Tôi không muốn nghe lời giải thích, phân trần, những lý do hay bất cứ câu nói tương tự nào khác. Sự thật đôi khi là thứ mà tôi sợ, vì vậy, tôi thà rằng vĩnh viễn không bao giờ biết.

Có lẽ ông trời nghe thấu lời cầu cứu của tôi, thầy Trung bỗng xuất hiện như một vị cứu tinh. Tôi chạy đến thật nhanh và níu lấy tay thầy:

“Thầy, cho em đi nhờ về nhà”.

Thầy có vẻ bất ngờ về sự xuất hiện cũng như lời đề nghị của tôi:

“Hình như Trường ở phía sau em kìa”.

Tôi quay đầu lại nhìn, Trường đang đến gần, điều đó càng khiến tôi thêm khẩn trương.

“Thầy, nhanh lên, em không muốn gặp cậu ấy”.

Dường như hiểu điều gì đó, thầy nhẹ gật đầu đưa mũ cho tôi.

“Đội mũ vào đi”.

Tôi hấp tấp leo lên xe nên suýt trượt chân. Bàn tay thầy đưa ra sau đỡ lấy tôi.

“Cẩn thận”.

“Này”, thầy gọi người bạn phía trước, “tôi có việc đi trước, hẹn lần sau”.

“Ồ, thằng kia, lát tao về với ai”. Anh chàng kia vô duyên vô cớ bị bỏ rơi có chút đáng thương, nhưng thầy chỉ cười, vẫy tay rồi phóng xe đi.

“Làm thế có sao không, ý em là bạn thầy”.

Dường như thầy có vẻ không quan tâm lắm:

“Em không cần lo, cậu ta tự biết đường về”.

*****

“Em muốn đi đâu”.

Thầy chạy xe chậm chậm. Tôi im lặng vì tôi không biết mình muốn đi đến nơi nào. Thầy cứ thế đưa tôi đi qua khắp phố phường. Ánh đèn rực rỡ muôn sắc màu như chế điều sự u ám trong lòng tôi. Tôi thấy sao mà ồn ào quá, lòe loẹt quá, chỗ này vốn dĩ không dành cho tôi.

” Em muốn đến một nơi yên tĩnh không?”

“Dạ”.

Thầy đưa tôi đến một quán cà phê ven sông. Tôi chọn một vị trí thật yên tĩnh. Quán cà phê bố trí theo phong cách cổ điển, mộc mạc trong tiếng nhạc du dương. Trái ngược với phố phường ồn ã, nhịp thời gian ở đây như chậm lại. Mặt nước lấp lánh ánh sáng được phản chiếu từ hai bên bờ, gió thổi nhẹ nhàng mơn man trên da. Hít vào một hơi thật căng tràn rồi thở ra cho bằng hết, mọi nỗi buồn trong tim như được vơi bớt phần nào.

“Em yêu gió”, tôi nói khe khẽ, “em cũng từng coi cậu ấy là gió, nhưng có lẽ không phải, cậu ấy đã không còn là ngọn gió xuân ấm áp mà là trận cuồng phong của tuổi thanh xuân”.

Đúng vậy, Trường ạ, cậu đã không còn là ngọn gió của tôi nữa rồi.

Bài hát tôi yêu thích bắt chợt vang lên bên tai.

”Hikaru umi ni kasumu funewha

Con tàu mờ dần trên biển khơi lấp lánh

sayonara no kiteki nokoshimasu

Để lại phía sau tiếng còi hơi tạm biệt

yurui saka o orite yukeba

Nếu em đi dọc xuống ngọn đồi thoải thoải

natsu iro no kaze ni aeru kashira

Thì liệu có gặp được cơn gió mang sắc mùa hè không?”

...

(Bài hát: Sayonara no natsu

Nhạc phim From up the poppy hill_Ghibli Studio)

*****

Tôi ngồi đây rất lâu. Ngồi và ngắm từng đợt sóng nước dập dềnh. Tôi nhắm mắt lại ngả đầu trên ghế. Tôi thấy mình đang phiêu du về một miền đất lạ, có hoa, có cỏ cây và có ánh nắng ngập tràn. Tôi đang ở trên một cánh đồng xanh mướt, đầu gối trên cỏ êm êm thơm mùi nắng, cảm giác này rất quen thuộc, dường như đã từng có, đã từng biết và đã từng được trải qua. Tôi thấy không chút muộn phiền, chỉ có bình yên, ấm áp và an toàn đến kì lạ. Giá như tôi được sống ở nơi đây mãi mãi.

Nhưng hạnh phúc thì ngắn ngủi, giấc mơ về hạnh phúc cũng vì thế bị tiếng còi tàu chen ngang. Tôi khẽ chớp mắt nhìn xung quanh và nhận ra có một hơi ấm đang rất gần mình. Thì ra lúc này tôi đang tựa đầu trên vai thầy. Tôi nhanh chóng ngồi thẳng dậy:

“Em xin lỗi”.

Thầy lắc đầu:

“Không sao đâu, tôi cho em mượn bờ vai nếu em cần một nơi để khóc”.

“Cảm ơn thầy, nhưng em không muốn khóc”.

Sao em phải khóc vì một thứ vốn dĩ không thuộc về mình?

Thầy quay đầu nhìn về phía tôi, nói chậm rãi từng từ:

“Khi bên tôi, em không cần phải tỏ ra mạnh mẽ”.

Ánh đèn mờ tối khiến tôi khó hình dung được cảm xúc trên gương mặt thầy.

“Cảm ơn thầy vì tất cả.”

Nếu Trường là gió thì thầy là nắng. Không cần nhiều lời hoa mỹ, không cần động viên an ủi, với tôi như vậy đã là quá đủ.

*****

Tôi rời quán khi đã hơn 10h. Đường phố thưa thớt người qua lại.

“Lạnh không em?”, thầy vừa choàng áo khoác lên vai tôi vừa hỏi.

“Thầy có lạnh không?”

“Tôi ổn, tôi sẽ khó chịu hơn nếu nhìn thấy em bị lạnh. Vậy nên mặc áo vào, tôi đưa em về”.

*****

Một tuần trôi qua rất nhanh.

Cơn mưa dầm dề đã kéo dài mấy hôm nay khiến tâm trạng tôi càng thêm náo nức. Sau hôm ấy, tôi không gặp Trường. Tôi nhớ là cậu ấy phải bắt xe về trường vào hôm sau. Cậu ấy có nhắn tin, có gọi điện nhưng tôi không nghe máy, cũng không muốn trả lời. Tôi gần như cắt đứt liên lạc để làm con rùa rụt cổ. Tôi vẫn thế, hèn nhát và cố chấp đến đáng ghét. Có lẽ tôi trốn tránh vì tôi không hề có tự tin vào bản thân, không tự tin vào tình cảm của Trường. Sau tất cả, tôi thấy mệt mỏi và chỉ muốn buông xuôi, sự kiên trì với cậu ấy dường như đã hết.

Một tuần liên tục, tôi chỉ quanh quẩn đi học, về nhà rồi lại ra thư viện. Học cho kì thi, học cho đầu óc bận bịu để quên hết tất cả.

8h tối, điện thoại tôi rung lên. Mấy ngày nay, mỗi âm thanh phát ra từ điện thoại, mọi cuộc gọi, mọi tin nhắn đều khiến tôi giật mình. Trong tiềm thức của tôi, tất cả đều là từ Trường, từ người mà tôi đang trốn chạy. Liếc nhanh qua màn hình, tin nhắn từ số máy lạ:

“Tôi muốn gặp Vy, tôi đợi em dưới gốc cây bàng lãng tím ở cổng trường”.

Bàng lãng tím, là cậu, vẫn là cậu, cậu nghĩ dùng số máy lạ mà tôi không nhận ra hay sao? Hoa bàng lãng tím tôi yêu, chỉ cho cậu biết và một mình cậu biết. Tôi không muốn cậu nuôi hi vọng hay cho bản thân mình thêm hi vọng, do dự trong giây lát, tôi nhấn nút tắt nguồn.

Ào ào, cơn mưa bất chợt đổ xuống như thác. Nhìn qua cửa kính, mưa khiến mọi thứ như càng chìm thêm vào bóng tối. Tiếng sấm xa xa khiến lòng tôi bứt rứt không yên, liệu kẻ ngốc như cậu có đứng dầm mình trong mưa mà chờ đợi tôi hay không?

Tôi đành thu dọn sách vở, chạy vội vã ra cổng trường. Chiếc ô trên tay như phải gồng mình trong từng cơn gió mạnh. Đúng là Trường, cậu ấy đang đứng đấy, không phải dưới gốc bàng lằng tít mà dưới mái hiên của một hàng quán ven đường, kể ra cậu ta cũng không hề ngốc như tôi vẫn nghĩ. Tôi định mặc xác cậu ấy, chỉ là tôi không đành lòng nhìn cậu ấy co ro trong mưa lạnh.

“Vy đây rồi, Trường biết Vy sẽ không nghe máy nên chờ ở đây”, mặt cậu ấy trở nên rạng rỡ.

“Cậu về đi, mưa lạnh dễ ốm, tôi không chịu trách nhiệm được”, tôi đưa cho cậu ấy chiếc áo mưa.

“Trường mong gặp Vy cả tuần nay, Vy còn giận không?”

“Tất nhiên là không”, tôi trả lời mà không nhìn Trường, “không có lý do gì để Vy phải giận Trường”.

“Vy, nghe Trường, chỉ là hiểu nhầm thôi”, cậu ấy nắm tay tôi.

“Hiểu nhầm cũng được, không cũng được, nhưng Vy xin rút khỏi mối quan hệ lằng nhằng này, quá đủ rồi”, tôi gạt tay cậu ra, “mọi chuyện không còn quan trọng nữa, làm bạn được không, chỉ đơn thuần là bạn bè như trước đây?”

Rồi đột ngột, cậu ấy ôm lấy tôi, khẽ thì thầm:

“Không, không thể là bạn, vì Trường đã lỡ thích Vy mất rồi”.

Tôi rất muốn đẩy cậu ra nhưng điều đó chỉ làm cái ôm thêm chặt. Tôi hoàn toàn bất lực. Tôi phải làm gì với cậu bây giờ Trường ơi?

*****

Phải rất lâu sau này tôi mới biết được rằng, ngày hôm ấy, đã thực sự có một người đứng dưới mưa chờ đợi tôi và lặng lẽ quay bước dời đi.

22. Chương 21: Gặp Mặt Và Chia Ly

Dường như cuộc sống chưa bao giờ cho phép ai được bước đi thuận lợi và tôi cũng không ngoại lệ. Học hành thất bại, tình bạn thất bại, tình yêu cũng thất bại. Tôi rơi vào trạng thái u uất như thế suốt hai tuần.

Bước ra khỏi phòng thi trong sự thất vọng dần dần xâm chiếm. Tôi thở dài nhìn lên bầu trời đầy mây đen xám xịt, phải chăng đến cả ông trời cũng đang chế nhạo tôi đấy ư?

Tôi chậm rãi lê từng bước, cơn giông đem theo từng đợt gió mạnh làm mắt tôi cay xè. Dòng xe trên đường hối hả đi thật nhanh để kịp tránh cơn mưa rào đang tiến tới gần. Trái ngược với họ, tôi cứ bước chậm chậm, từng chút một, cho dù những đám mây trên đầu sẽ trút xuống bao nhiêu nước đi chăng nữa, tôi cũng chẳng buồn quan tâm.

Tách tách tách.

Những giọt mưa đầu tiên đã bắt đầu rơi xuống, rồi cứ thế, chúng thi nhau phủ kín mặt đất. Nước mưa xuyên qua từng kẽ lá và chạm vào tóc, vào vai, vương lại trên má tôi.

Bông hoa bàng lằng đầu hè vừa rụng xuống nằm lăn lóc ngay dưới chân tôi. Một màu tím đem đến nỗi buồn man mác.

“Em đang làm gì vậy?”

Tôi giật mình quay lại, người phía sau đứng khá gần khiến tôi hơi mất thăng bằng, cả người như muốn bật ngửa ra phía sau.

“Cẩn thận”.

Bàn tay người ấy kéo tôi lại khiến cả người tôi ngã vào một lồng ngực ấm áp.

Thịch. Tim tôi chột nẩy lên một nhịp bất thường.

“Thầy”.

Tôi vội vã đẩy nhẹ thầy và đứng ra xa nhưng thầy vẫn kéo tôi lại.

“Đứng vào đây không mưa ướt”.

Đôi mắt thầy, nghiêm nghị.

“Em làm gì ở đây? Không thấy đang mưa à? Em lúc nào cũng khiến tôi lo lắng”.

Thầy đang tức giận. Tôi biết, nhưng tôi không hiểu. Thầy tức giận chỉ vì tôi, vì việc tôi dầm mưa thôi sao.

” Em xin lỗi”.

“Sao lại xin lỗi?”

“Em không biết”.

“Con bé này, tôi thật sự muốn cho em vào túi áo để giữ em bên mình”.

Tôi ngước mắt nhìn, trong đôi mắt thầy, trong sự tức giận ấy có tia nắng vàng sưởi ấm trái tim tôi. Và dường như có cả ráng chiều hồng đỏ vừa kéo đến trên gò má thầy.

“Mặt tôi có gì à?”

Thầy quay mặt sang bên tránh cái nhìn chăm chăm có đôi chút vô duyên của tôi.

” Thầy đang ngượng à?”

Tôi buột miệng hỏi mà không suy nghĩ. Đến lúc suy nghĩ ra thì đã không kịp.

Thầy cốc nhẹ lên trán tôi một cái:

“Linh tinh”.

Rồi cả hai cùng òa lên cười.

Mưa rơi lộp bộp trên chiếc ô màu xám nhạt, tôi để ý thấy, một bên vai áo thầy ướt đẫm, lý do chính là tôi gần như đã đứng chiếm trọn chiếc ô.

“Thầy ơi, liệu người ta có đưa mình vào trại tâm thần khi thấy mình đứng cười dưới mưa thế này không?”

“Ha ha ha”, thầy bật cười khanh khách, “vào đây em, tôi đang uống cà phê bên này”.

*****

Tôi bước vào một quán cà phê bên đường. Trời chiều mưa tầm tã, quán chỉ lác đác vài ba người khách.

“Thầy đi một mình?”

Tôi ngó ngang ngó dọc, bàn ấy chỉ có mình thầy.

“Tôi đang đợi em”.

“Đợi em, sao thầy không gọi điện thoại?”, tôi hơi ngạc nhiên.

“Tôi mất điện thoại, mất hết số liên lạc và tôi cũng đổi số mới rồi”.

“Thảo nào, chục ngày nay thầy mất tăm luôn”.

“Em nhớ tôi rồi à”.

“Dạ”, tôi cười, “nhớ lắm ạ!”

Thầy im lặng, nhìn tôi sững sốt, nhưng cảm xúc ấy chỉ thoáng qua rất nhanh.

“Em định dầm mưa đúng không?”

“Em quên ô”.

“Nếu không gặp tôi thì sao”.

“Em cũng không biết nữa”.

“Không hiểu sao, tôi luôn gặp em trong những tình huống, ừm, biết nói thế nào nhỉ,...kì dị nhất”.

“Em cũng tự hỏi nhiều lần, chắc do số rồi ạ”.

“Số gì?”

“Số thầy đen nên gặp sao quả tạ là em”.

Thầy lại cười. Tôi chợt nắc cụt một cái. Chắc thầy không biết, nụ cười của thầy có sức sát thương cực kì cao.

“Sao hôm nay thầy tìm em?”

“Tôi muốn tặng em cuốn sách”.

Thầy đưa cho tôi một gói quà được bọc đẹp đẽ.

“Cuộc phiêu lưu kì thú của Edward Tulane”.

“Đây là cuốn thầy từng nói với em đúng không?”

Thầy gật đầu nhẹ.

“Nhưng tặng em vì dịp gì?”

“Không vì dịp gì cả, tự nhiên muốn thôi”.

Thầy khẽ nhấp môi vào ly cà phê, hướng ánh mắt vào cơn mưa tầm tã.

*****

Thầy lại đưa tôi về đến nhà.

Tôi vội mở bọc cuốn sách. Một cuốn sách rất đẹp, hình ảnh một chú thỏ đứng trước một ngưỡng cửa, phải chăng là giữa hai sự lựa chọn?

Cả buổi tối tôi vui đầu vào cuốn sách. Nội dung không quá dài, và đúng như thầy nói, nó chứa đựng là cả cuộc đời.

Tôi đã khóc trong khoảnh khắc chú thỏ sứ Edward gặp lại cô chủ Abilen. Chỉ cần có tình yêu, hai người lạc mất nhau sẽ tìm thấy nhau, dù là khoảng cách thời gian hay không gian.

Tâm trạng xúc động ấy đưa tôi vào giấc ngủ say. Trong giấc mơ của tôi là một người có nụ cười như ánh nắng mặt trời, và tôi yêu nụ cười đó, yêu cả con người ấy, nhưng có điều, tôi không thể nhận biết được người đó là ai?

*****

“Vỵ xấu xa”.

Tiếng con gái gọi lãnh lót giữa sân ga ồn ã.

Bích, đứa bạn cấp ba, bên cạnh nó là Trường. Trường nhìn tôi, bẽn lẽn và ngượng ngùng. Tôi không muốn như vậy.

“Không chào tôi à?”

Tôi đập vai cậu ấy thật mạnh.

Trường cười cười gãi đầu:

“Anh em mình cần gì câu nê”.

Tôi mong là cậu ấy nghĩ như vậy thật. Dù có chuyện gì xảy ra, tôi không muốn mất cậu, một người bạn tôi trân trọng. Có thể chúng tôi không có duyên để thành một đôi, nhưng không thể vì thế mà đánh mất tình bạn quý giá mười mấy năm trời.

“Mấy giờ tàu xuất hành?”

“11h đúng”.

Bích chuẩn bị đi vào Nam, tôi và Trường đều đến tiễn.

“Tao sẽ nhớ mày lắm”.

“Tao cũng nhớ mày nhưng nhớ Trường nhiều hơn”.

“Bích, mày làm tim tao đau quá”.

Tu tu tu...

Tiếng còi tàu hú lên một hồi thật dài. Bích đã lên tàu. Qua cửa kính, hai mắt nó đỏ hoe, vẫy tay chào tôi và Trường.

Cuộc đời là những chuyến đi, là những cuộc gặp mặt, cả những cuộc chia ly. Những tháng năm chúng ta gặp nhau, bên nhau tưởng là dài nhưng chớp mắt một cái, đã trôi quá từ lúc nào.

Và khi nhìn thấy người ấy, cũng trên chuyến tàu bắc nam, cũng bên khung cửa kính, tôi mới thấu hiểu thế nào là những cuộc chia ly không báo trước.

Thầy ngồi bên cửa, mắt chăm chú đọc sách. Trong chiếc áo sơ mi trắng, nhìn thầy như một anh sinh viên trẻ trung đầy sức sống. Nhưng, sao thầy ở đây, trên chuyến tàu đến một nơi cách hàng nghìn km, không một lời chào, không một thông báo, không có một lời nhắn để lại.

Tôi như hóa đá trong khoảnh khắc ấy.

“Kia là thầy Trung phải không Vy?”

Tiếng Trường vắng vắng bên tai nhưng tôi nghe như ở một nơi xa lắm. Trong tâm trí tôi, chỉ còn một hình ảnh, một con người và một câu trả lời: “Đúng, là thầy”.

Tàu chậm chậm lăn bánh. Tôi vẫn đứng chôn chân tại chỗ nhìn về phía ấy. Thầy chợt quay đầu nhìn ra ngoài, và bắt gặp ánh mắt tôi. Tôi tin chắc thầy cũng có cảm giác sững sờ như tôi lúc này. Thầy hơi nhồm người dậy, hai tay chạm nhẹ vào khung cửa kính. Thầy nhìn tôi một lúc rồi vẫy tay chào và mỉm cười. Nụ cười ấy, giống hệt nụ cười trong giấc mơ hôm nào.

Tàu đang chạy nhanh dần, tàu không đợi ai, không lưu luyến ai, không quan tâm đến nỗi buồn của bất cứ ai. Hình ảnh thầy cũng vì thế xa dần, mờ dần rồi đến một lúc sẽ biến mất. Tâm trí tôi nói rằng muốn chạy theo nhưng đôi chân tôi dường như đã mất hết sức lực.

Bắt giắc, một giọt nước mắt lăn dài trên má.

23. Chương 22: Gặp Lại

Người ta nói, những đóa hoa nở muộn là đẹp nhất, vì chúng là duy nhất, khác biệt nhất và mạnh mẽ nhất. Tôi thấy mình là một đóa hoa nở muộn nhưng nhạt nhòa và vô vị, lặng lẽ và cô độc.

*****

Một mùa hè nữa lại đến, khắp nơi ngập tràn sắc hoa bằng lăng và kì thi tốt nghiệp của tôi cũng đã kết thúc.

Chớp mắt một cái, 6 năm đại học đã trôi qua từ lúc nào.

Cúi người nhặt bông hoa vừa rơi xuống, không còn là màu tím rực rỡ, cánh hoa đã nhạt màu theo thời gian. Vậy tại sao trong tim có những thứ mãi chẳng thể phai nhạt?

“Xin lỗi làm phiền em một chút...”, tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Trước mắt tôi là một người phụ nữ mang bầu.

“Chị quên mang điện thoại, em gọi giúp chị được không, nhắn anh ấy đến bệnh viện phụ sản đón chị về?”

Tôi bấm nhanh dãy số cô ấy đọc. Sau một hồi chuông ngắn, tiếng “Alo” trầm trầm vang lên.

“Chị Thương nhắn anh đến bệnh viện phụ sản thành phố đón chị ấy về”.

“Vâng, tôi đến ngay”.

“Chị thấy không khỏe ở đâu à?”, tôi nhìn thấy sự lo lắng trong đôi mắt chị, “Chồng chị chắc đến ngay thôi.”

“Cảm ơn em, chị không sao.”

Chợt có tiếng gọi lạnh lạnh từ phía xa.

“Vy ơi...”

“Bạn em đến rồi. Em đi trước đây”.

“Cảm ơn em”.

...

Về đến nhà, tôi lục hết túi mà không thấy chìa khóa đâu, cũng không có chìa khóa dự phòng. Lấy điện thoại ra định gọi “trợ giúp” thì thấy có 2 cuộc gọi nhỡ từ số máy vừa rồi và 1 tin nhắn để lại.

“Em để quên áo blouse trên ghế đá, trong túi áo có 1 chùm chìa khóa, chị đã cầm giúp em rồi. Bây giờ chị bận, chiều gặp chị tại chỗ lúc sáng để nhận lại nhé”.

Tôi nhanh chóng nhắn tin lại:

“Vâng, cảm ơn chị, chiều em sẽ đến lấy”.

Vậy là tôi đành phải lẻo đẹo sang nhà đứa bạn để ở lại buổi trưa.

*****

5h chiều, khi vẫn đang ngủ mơ màng, điện thoại đổ chuông inh ỏi. Tôi dụi dụi mắt bấm nút trả lời.

“Alo, Thương nhờ tôi gửi đồ cho cô, cô có thể đến bệnh viện phụ sản nhận đồ bây giờ được không, tôi đang ở đây”

Giọng nói này..., tôi hơi giật mình, nghe sao giống...

Tôi tỉnh táo hẳn, nhìn màn hình điện thoại, là người gọi lúc sáng. Sau một vài giây ngẩn ngơ, tôi vội trả lời nhanh:

“Vâng đúng rồi, tôi sẽ ra ngay”.

Tút tut tut. Bên kia cúp máy nhanh chóng.

Vội vàng mặc quần áo phi ngay ra chỗ hẹn, rồi ngơ ngác nhìn xung quanh. Trong bao nhiêu người đang ở quanh đây, làm sao để nhận diện được anh chồng kia bây giờ?

“Alo, tôi đến rồi, anh đang ở đâu”.

“Tôi đang ngồi dưới cây bàng láng cạnh nhà A. Tôi mặc áo màu trắng”.

Sau khi ngó nghiêng vài nơi, tôi đã tìm thấy người đó.

Dưới tán cây bàng lãng tím trong buổi chiều tà, ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua kẽ lá rơi trên mái tóc, trên đôi mắt của người đàn ông mang dáng vẻ thật ung dung. Như một đoạn phim tua ngược trong đầu đưa tôi về sân trường trung học năm nào, khi mà đôi mắt của một người cũng sáng lên trong nắng chiều êm dịu.

Trái tim tôi bỗng trở nên bất trị, vì người ấy đã quay trở lại.

“Thầy đã về”.

Cảm xúc lúc này trong tôi hỗn loạn, con tim thôi thúc muốn tiến lại gần, còn lý trí lại muốn quay đầu và chạy trốn.

Nhưng mọi quyết định có vẻ đã trễ, thầy đã nhìn thấy tôi, ánh nhìn của thầy đang hướng về phía tôi. Giây phút ấy, tôi chắc chắn trong đôi mắt thầy là sự kinh ngạc tột độ.

“Vy... là Vy đúng không?”

Tôi im lặng. Do ngược nắng nên hình như khóe mắt tôi có chút cay cay.

“Lâu rồi không gặp”.

“Phải, lâu rồi, lâu đến mức em tưởng rằng thầy sẽ không về nữa”.

Tôi đã muốn nói ra những lời ấy, nhưng có gì đó nghẹn lại ở cổ họng, chặn hết những câu hỏi ấy lại trong tim.

“Em thế nào rồi? Đã ra trường chưa?”

Thầy tiến gần lại phía tôi, nét mặt vẫn rạng rỡ, nụ cười vẫn ấm áp như trong kí ức.

“Em...”

“Chồng sản phụ Thương vào gặp bác sĩ”.

Lời nói vừa định thốt ra đã bị một âm thanh khác chen lấn và át đi mất.

“Chồng sản phụ Thương”, bốn chữ này như sét đánh ngang tai. Tôi nhìn thầy không chớp mắt.

“Thầy đã...”

“Thầy có việc gấp, lần sau gặp nói chuyện tiếp”.

Thầy vội đi vào bên trong, tôi chỉ biết nhìn thầy bước đi. Cũng như 5 năm trước, tôi nhìn theo một cách bất lực, bây giờ, cũng bất lực nhưng có cả niềm chua xót.

Thầy đã có vợ và sắp có con.

“Vậy là tốt quá rồi”, tôi tự nhủ với bản thân, “mình phải vui lên”.

Nhưng tại sao nước mắt bỗng chảy dài trên má?

***

Tôi vẫn chưa lấy được chìa khóa. Cuộc gặp bất ngờ với thầy khiến tôi quên nhiệm vụ chính. Dù sao tôi cũng chưa muốn về.

Tôi không rõ đã đi bao nhiêu lâu, cũng không biết ánh sáng mặt trời đã chuyển thành ánh đèn đường từ lúc nào, tôi chỉ biết đôi chân mình vẫn chưa muốn dừng lại.

5 năm từ ngày thầy ra đi.

Khoảnh khắc nhìn chuyến tàu chậm chậm rời xa dần, tôi mới biết tim mình đã có một khoảng trống.

Yêu. Tôi không biết thế nào là yêu. Nhưng tôi biết thế nào là nhớ nhung. Và tôi đã nhớ thầy rất nhiều. Tôi nhớ sự ấm áp quan tâm của thầy, nhớ cái gõ trán dịu dàng, nhớ cả những lúc thầy gọi tôi “con bé gốc”...

Hóa ra, tôi có thể nhớ một người nhiều như thế.

Nhưng chỉ mình tôi nhớ thầy thôi sao, liệu trong 5 năm trời, thầy có khi nào nhớ đến tôi, dù chỉ là trong giây lát?

“Không”, hàng trăm hàng ngàn từ không vang lên trong đầu. Tôi chỉ đơn giản là một đứa học trò phiền phức, và trong bao nhiêu lứa học trò, liệu tôi có vị trí đặc biệt nào đó đối với thầy hay không?

Nếu có, tại sao ngày ấy thầy lại ra đi không một lời từ biệt?

“Vy, sao lại ở đây?”

Trường đang dừng xe trước mặt tôi.

Cậu ấy đã ra trường và đang làm việc tại thành phố này. 5 năm qua, cậu ấy đã luôn bên tôi, luôn chờ đợi tôi, dù vô vọng.

“Để tôi đưa Vy về”.

“Không, Vy muốn đi dạo một chút”.

“Được, tôi đưa Vy đi loanh quanh”.

Tôi ngồi lên xe Trường.

“Ôm chặt eo không ngã nào, xuất phát thôi”.

Tôi im lặng nhìn ánh đèn đêm lấp lánh.

“Thi cử xong rồi, kết quả kệ nó đi, buồn làm gì”.

“Không có gì đâu”.

Tôi luôn nghĩ, mình đã quá ích kỉ với Trường, để cậu ấy bên tôi như một thói quen dù biết rằng sẽ chẳng bao giờ đáp lại được.

“Sao Trường không tìm người yêu đi?”

“Không”, Trường lắc đầu, “đợi duyên số, khi Vy chưa có người yêu, tôi sẽ vẫn đợi”.

“Cậu thật ngốc”.

“Phải tôi ngốc nên giờ phải chịu hình phạt như thế”.

“Đừng nói vậy, lỗi tại Vy, Trường đừng...”

“Vy, là tôi muốn thế, đừng bảo tôi phải làm gì.”

“Cậu, thật sự quá ngốc”.

.....

24. Chương 23: Tôi Đã Không Biết

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người ấy, như là nắng, nhìn vào khiến tôi phải nhắm mắt, mà cứ nhìn lâu một chút sẽ khiến nước mắt chảy dài. (Sưu tầm)

Xe máy dừng đột ngột. Tôi giật mình đổ người về trước, người như được gọi về từ trong giấc chiêm bao.

“Đến nơi rồi”.

Tôi nhìn quanh. Đây là nơi tôi đang ở, 6 năm qua vẫn không hề thay đổi.

“Vý vào nhà nghỉ ngơi đi, đừng buồn nữa, tối mai nhớ có hẹn với tôi đấy”.

“Ừ, nhớ, về đi”.

Rồi Trường chạy xe hòa vào dòng người trên phố.

Nhưng tôi mãi nghĩ về quá khứ mà quên mất thực tại, tôi không thể mở cửa vào nhà vì không có chìa khóa. Cả chìa khóa nhà, chìa khóa xe đều nằm trong tay thầy.

Điện thoại.

Tôi vội lấy ra. Nhưng màn hình đen xì không chút hi vọng. Tôi thở dài ngao ngán, đúng là một ngày tệ hại!

“Sao chị còn đứng đây?”

Cứu tinh đời tôi đã đến. Căn phòng tôi là một em gái kém một tuổi, tên là Bảo Tiên, và chút may mắn hiếm hoi trong ngày đã đến.

Việc đầu tiên chính là sạc điện thoại. Chiếc điện thoại chậm chạp lên hình, kèm theo đó là ba tin nhắn và 5 cuộc gọi nhỡ. Chắc bạn tôi nó đang điên lên vì sự mất tích không báo trước. Tôi không dám gọi lại cho nó, chỉ gửi mấy dòng tin nhắn thông báo ” đã an toàn” và hồi hộp chờ đợi. Đúng như dự kiến, nó gọi điện ngay lập tức và cho tôi một trận ra trò.

Còn tin nhắn thứ 3 và một cuộc gọi nhỡ là từ thầy.

“Em ở đâu, tôi đem đồ đến cho”.

Ngập ngừng trong giây lát, tôi nhắn lại:

“Em ở chỗ cũ, nhưng hôm sau lấy cũng được, giờ đã muộn rồi”.

Hai tin nhắn hồi đáp đến rất nhanh:

“Tôi còn tưởng em không muốn nghe máy”.

“10 phút nữa tôi đến”.

“10 phút nữa”, tôi bật người dậy hết toáng lên.

“Chị làm sao vậy?”, Bảo Tiên ngỡ ngác chạy từ trong bếp ra.

“Không sao”, tôi lắc đầu.

“Tìm em yếu, chị đừng khiến em hoảng sợ”.

Nhưng tìm chị cũng yếu, 10 phút có đủ thời gian để chuẩn bị tinh thần hay không?

.....

Khi tôi ra đầu ngõ, thầy đã ở đó, đứng dựa người trên chiếc xe màu trắng bạc. Cảm giác này có chút quen thuộc.

“Thầy đến lâu chưa?”

“Tôi vừa đến”.

“Dạ, cho em xin lại đồ”.

Thầy đưa cho tôi chiếc túi màu trắng đục.

“Cảm ơn thầy. Em chào thầy”.

Tôi định quay người bước đi nhưng thầy đã vội lên tiếng:

“Lâu nay em thế nào?”

Ba từ “Em thế nào?”, là muốn hỏi tôi những gì, sức khỏe, học hành, công việc, hay gì khác?

“Em ổn. Tất cả đều ổn.”

“Năm nay ra trường đúng không?”

“Vâng”.

Cuộc hỏi thăm nhằm chán diễn ra một cách khách sáo như mọi lần và nhanh chóng đi vào bế tắc.

“Em có chút việc, em xin phép vào trước, chào thầy”.

Tôi vội vàng nói dối để kết thúc cuộc trò chuyện đầy ngượng ngùng này.

Nhưng khi tôi vừa bước vài bước, tiếng thầy lại vang lên:

“Em và Trường có ổn không”.

Lại một từ “ổn không”, lần này thì tôi hiểu.

“Chúng em...”, tôi ngập ngừng, “...vẫn ổn như từ xưa đến nay”.

“Vậy thì tốt rồi”, thầy nói khe khẽ rồi phóng xe đi thẳng.

Tôi không kìm được lòng ngoái đầu lại nhìn theo, bóng dáng thầy cứ thể bị nuốt vào màn đêm.

.....

Trong chiếc túi thầy đưa tôi có thứ khác, một hộp quà nhỏ bọc vuông vắn.

Quà, một món quà của người thầy giáo đi xa về dành cho cô học trò tưởng như bị cho vào quên lãng. Tôi không muốn mở ra và cũng không muốn biết thứ bên trong là gì.

Thầy đã trở lại cũng với gia đình riêng. Thứ tình cảm sai trái không nên có này, tôi phải từ bỏ. 5 năm đã là quá đủ, tôi sẽ không để những thứ này làm mình lưu luyến thêm nữa.

.....

7h tối, tôi đang ngồi sau Trường vì vụ khắp phố.

“Trường đi với Vy nhiều thế này, cô nào dám yêu nữa”.

“Vậy nên Vy phải chịu trách nhiệm với tôi đi”

Gió thổi mơn man trên tóc, một cảm giác hứng thú đến kì lạ.

“Được, Vy sẽ chịu trách nhiệm với Trường đến suốt đời”.

“Vy có hứa không?”

“Vy hứa”.

Xe bỗng tăng tốc. Trong tiếng gió rít bên tai, nghe đâu đó có tiếng cười thật sáng khoái.

.....

Ngày hôm sau, tôi bắt đầu sắp xếp đồ đạc trong phòng. Hành trình 6 năm của tôi đã đến điểm dừng.

Bắt đầu với sự ngỡ ngàng lo lắng và kết thúc trong lưu luyến. Nhưng tôi biết, cuộc sống vốn là một vòng luẩn quẩn. mọi thứ lại trở về điểm xuất phát theo một cách riêng.

Có gặp gỡ thì cũng có chia tay.

Hàng hoa sữa cứ thu về lại ngào ngạt đến phát hờn, hàng bằng lăng tím rực một góc sân trường những ngày hè oi ả, những buổi đi trực tất bật, những bữa cơm vội vàng, những cuốn sách hàng trăm trang tưởng chừng như vô tận, những kì thi, những niềm vui, nhưng nổi bật vọng.... hóa ra chỉ còn lại trong quá khứ.

Trong cuộc sống có những thứ, dù là yêu thương hay ghét bỏ, rồi cũng sẽ trôi qua trong ngõ ngách và để lại chút gì đó như là...hụt hẫng.

Bộp. Bộp có cuốn sách rơi dưới chân. “Chuyến phiêu lưu kì diệu của Edward Tulane”. Đây là món quà thầy tặng tôi trước khi ra đi.

5 năm qua, tôi đã đọc không biết bao nhiêu lần, có những đoạn gần như thuộc lòng.

Nhưng vẫn có một điều tôi đã không biết.

Phần bìa thường được gấp ở cuối sách mở ra để lộ những dòng chữ mà tôi chưa bao giờ biết đến. Phần mực nước màu đỏ nhìn như mới được viết từ ngày hôm qua, nét chữ đơn giản và rõ nét ấy đủ khiến tôi chết lặng.

" I wrote your name in the sky,

but the wind blew it away.

I wrote your name in the sand,

but the waves washed it away.

I wrote your name in my heart,

and forever it will stay.

Dear you, my lovely girl, my heart wrote your name."

(Trích bài thơ Your name của Jessica Blade)

Những dòng chữ nhảy múa trong đầu tôi. Bài thơ này, tôi biết. Nhưng dòng chữ này, ai viết?

Thầy viết?

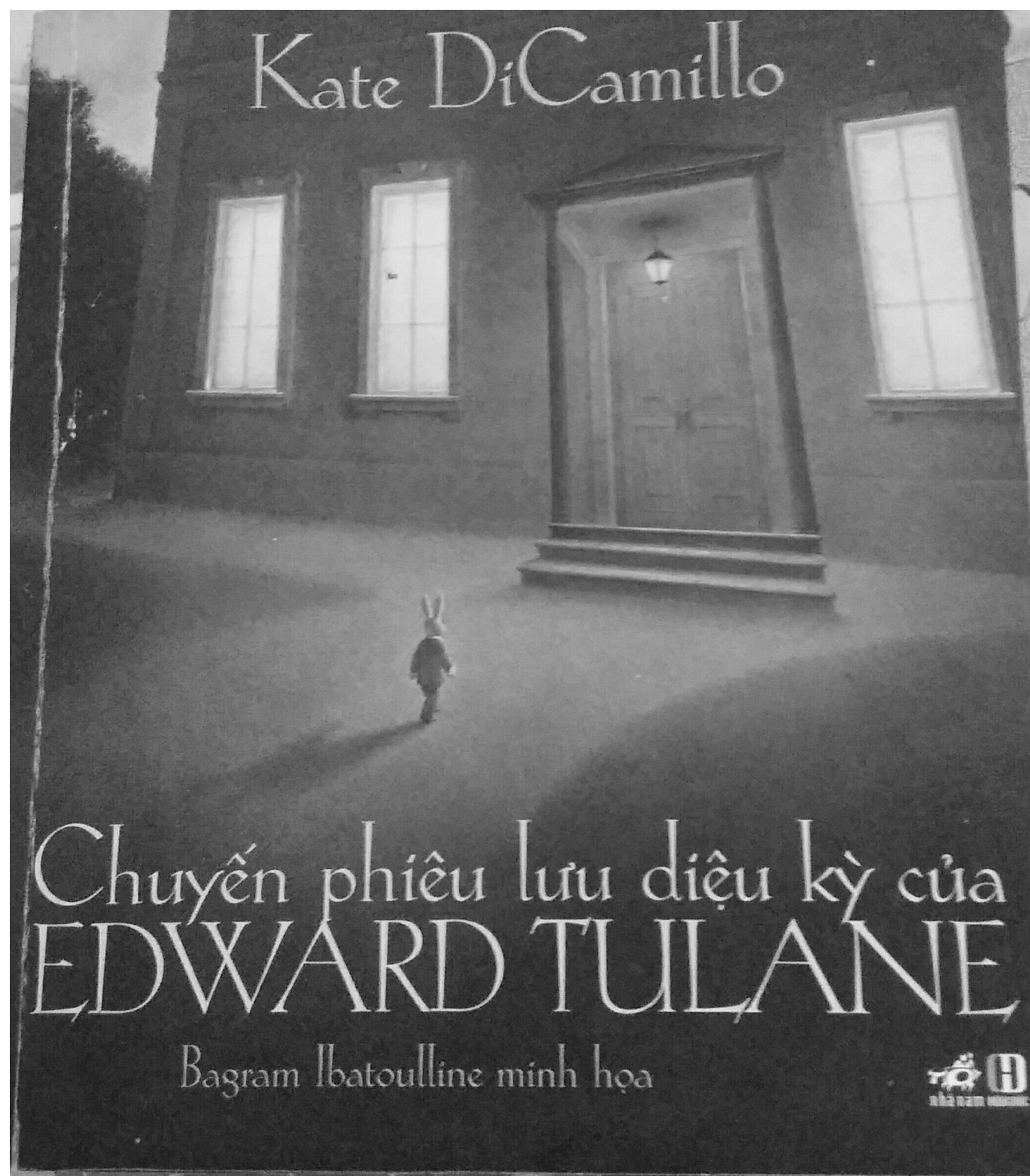
Viết cho ai?

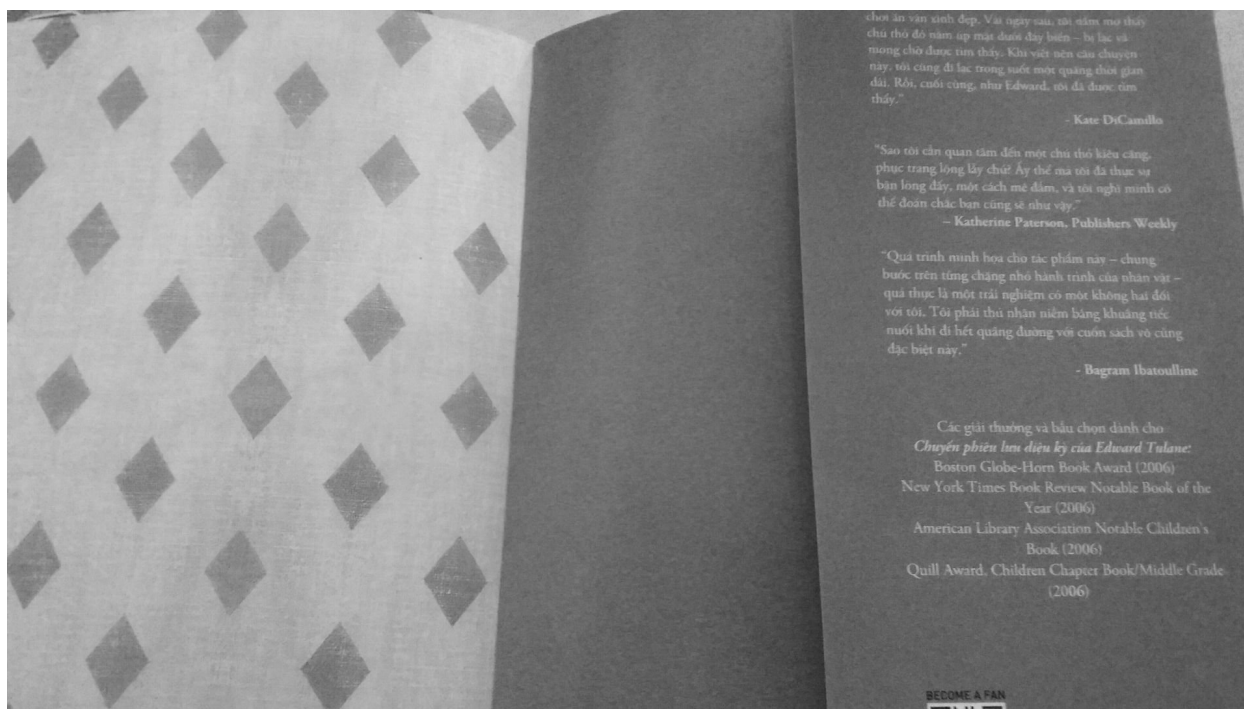
Cho tôi?

Tôi không tin vào mắt mình, không tin những dòng chữ vừa đọc. Dối trá, có sự nhầm lẫn ở đây, những câu từ này không phải là thầy viết, nếu là thầy viết, cũng không thể nào viết cho tôi.

Đầu óc tôi như quay cuồng trong từng câu chữ, tôi không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Nếu tất cả những thứ này dành cho tôi, thì định mệnh thật sự tàn nhẫn quá!

25. Chương 24: Tôi Có Nghe Nhầm Không?

Thầy rời xa tôi vào một ngày hoa bằng lăng tím nở rộ. Và ngày gặp lại cũng là khi sắc hoa tím ngập tràn trong nắng vàng.

.....

Tôi lặng lẽ ngồi trong quán, nhâm nhi vị cà phê đắng ngắt, mắt không rời khỏi những hạt mưa nặng nề rơi ngoài cửa kính.

Tiếng nhạc giao hưởng có nét u buồn chợt tắt nhường chỗ cho tiếng đàn ghi-ta. Từng nhịp, từng nốt, khi trầm khi bổng êm ái vang lên bên tai.

”Hi vọng anh vẫn giữ cho em, dù biết em cũng mặc

Hi vọng thêm đau đớn nhiều, cũng không sao anh chẳng sao...”

Trường ngồi dưới ánh đèn sáng duy nhất giữa sân khấu, một tay ôm đàn, và hát. Tôi chưa bao giờ biết lại có một Trường lãng tử như vậy. Trong kí ức của tôi, cậu tinh nghịch, vui tính, và hay cười. Cậu đối lập với tôi, một con bé khép kín và u buồn. Người ta bảo, trái dẫu thì hút nhau, có lẽ vì thế, tôi đã cảm nắng cậu.

Luồng suy nghĩ đưa tôi về những ngày thanh xuân tươi đẹp, dưới những hàng hoa sữa ngào ngạt, cậu và tôi ngân nga những bài hát cả hai cùng yêu thích.

Giá như tôi dũng cảm hơn.

Giá như không có chiều mưa hôm ấy.

Giá như thanh xuân có thể quay lại.

Giá như...

Tiếng nhạc chợt tắt trong tiếng vỗ tay giòn dã. Tôi giật mình kéo suy nghĩ về hiện tại.

Trường đứng dậy chậm chậm tiến về phía tôi.

Đứng trước mặt tôi bây giờ đã không còn là Trường của năm xưa, mà đã có nét chững chạc của một người đàn ông trưởng thành. Không hiểu sao, mãi đến bây giờ, trong khoảnh khắc này tôi mới nhận ra điều đó.

“Thanh Vy...”, Trường lên tiếng, ” phải mất đến 15 năm tôi mới nhận ra, khoảng thời gian bên Vy là những khi con tim tôi bình yên nhất”.

Xung quanh dường như tất cả âm thanh đều biến mất, đến cả hơi thở cũng dường như ngừng lại. Tôi thấy mặt mình nóng ran, tim đập mạnh liên hồi.

“Tôi chỉ muốn hỏi Vy một câu: làm người yêu anh nhé!”

Không khí xung quanh bỗng trở nên ngọt ngào, dường như oxy không đủ cung cấp lên não, trong đầu tôi trống rỗng hoàn toàn, không hề có khái niệm về không gian thời gian, cũng không thể biết mình phải làm gì bây giờ.

Tôi từng thích cậu, đơn phương nhưng là thật. Cậu bên tôi bao năm nay, quan tâm tôi, chăm sóc tôi, và cũng hiểu tôi nhất. Bên cậu chắc chắn là sự lựa chọn hoàn hảo.

Nhưng ở một góc nào đó trong trái tim tôi, có một hình ảnh đã được chôn giấu bao năm, chôn sâu đến mức khó có thể vớt bỏ. Biết giữ lại chỉ là đau đớn, biết nhớ nhưng bây giờ sẽ là sai trái. Liệu lý trí có thắng nổi con tim?

Tôi muốn thích cậu, lại thích cậu như xưa, cùng cậu trọn vẹn những năm tháng thanh xuân đã lỡ. Lý trí tôi thét gào đồng ý, hãy đồng ý.

“Vy...”

Choang,

Tiếng ly thủy tinh vỡ nghe chói tai. Tôi giật mình lùi ra sau một bước.

Tôi thấy tai mình lại nghe rõ những tạp âm xung quanh hòa lẫn tiếng nhạc du dương và lại thấy oxy căng tràn trong lồng ngực.

Trường vẫn nhìn tôi, đôi mắt cậu cho biết, cậu đang chờ đợi.

Dường như giây phút say mê vừa rồi chỉ là ảo giác. Như người bước ra khỏi cơn mê, hít một hơi thật sâu, tôi khẽ nói:

“Xin lỗi”

Ngoài hai từ này, tôi không biết nói gì thêm. Vài giây trước, tôi đã sẵn sàng cho một cái gật đầu. Và bây giờ, tôi lại chọn cách làm tổn thương cậu. Nhưng tôi không thể dối lòng mình. Người tôi từng thích đã là Trường của năm 18 tuổi.

“Tôi hiểu rồi”, Trường vòng tay ôm tôi thật chặt, lặng lẽ thở dài.

.....

23h đêm, tôi trần trọc mãi không ngủ được. Đôi mắt u buồn của Trường cứ bám lấy tôi.

Ngồi dậy định lấy một cuốn sách ra đọc, bất giác lại cầm cuốn Edward Tulane. Nụ cười của thầy bỗng xẹt qua trong đầu, tim bất giác lạc mất một nhịp.

Thật xấu xa, tôi lại một lần nữa làm điều sai trái, đó là nhớ thầy.

Nhạc chuông điện thoại chợt reo vang. Một dãy số hiện lên trên màn hình. Dù không lưu nhưng tôi vẫn biết chủ nhân của số điện thoại này.

“Alo, chào thầy”.

“Em ngủ chưa?”.

“Chuẩn bị ạ”.

“Gặp tôi một lát được không?”

“Khuya rồi, hôm khác được không?”

“Không được, bây giờ, ngay bây giờ”, giọng nói thầy có chút vội vàng.

“Thầy say rồi à?”, tôi cảm thấy thầy không giống bình thường.

“Tôi không say”, thầy nói, ” mà tôi nhớ em”.

Điện thoại trên tay tôi rơi xuống, tôi vừa nghe thấy điều gì vậy?

Thầy say, tôi chắc chắn.

“Thầy đã gọi nhầm số”, tôi xoa dịu bản thân, “không phải mình, không phải là mình, chỉ là mơ, một giấc mơ”.

Nhìn vào màn hình điện thoại chợt tắt, tôi biết rằng mình đã không hề mơ.

.....

Sáng hôm sau,

Chuông điện thoại reo. Vẫn là thầy. Tôi hơi chần chừ nhưng vẫn bấm nút nghe.

“Alo”

“Alo, cô có quen chủ nhân số máy này không, anh ta ngã xe đang nằm ở bệnh viện”.

Tôi bật dậy, tay run run, điện thoại như muốn rớt khỏi tay.

“Vâng, vâng, ở đâu, cho tôi biết... vâng, cảm ơn, tôi đến ngay”.

Tôi chạy nhanh đến bệnh viện. Cảm giác này, như 5 năm trước đã trải qua. Cầu xin ông trời, đừng có chuyện gì xảy ra.

Hành lang bên ngoài khoa cấp cứu đầy người đứng chờ. Tôi chạy vào hỏi y tá:

“Có bệnh nhân nào tên Lê Hoàng Trung vào vì tai nạn giao thông không?”

Y tá xem máy tính một hồi rồi trả lời:

“Bệnh nhân đã tử vong”.

26. Chương 25: Sorry, I Love You

Thật sự tôi rất mệt mỏi. Đôi chân tôi muốn gục ngã trước tất cả khó khăn. Tôi của ngày hôm nay là kẻ mà tôi của ngày hôm qua căm ghét nhất.

.....

“Bệnh nhân đã tử vong!”

Một tiếng sét ngang tai giữa trời quang mây tạnh.

Bên ngoài, tiếng xe cấp cứu vang lên ầm ỏi, bác sĩ, y tá nhanh chân đẩy một người toàn thân đầy máu, đôi mắt nhắm im lìm. Tiếng người gào khóc xung quanh chiếc giường phủ vải trắng tinh. Tim tôi thắt lại, phải chăng thầy cũng đã như thế!

“Xin chia buồn cùng gia đình!”

Tôi như cái xác vô hồn lững thững bước ra bên ngoài. Hành lang đông đúc người qua lại, hoàn toàn là những gương mặt xa lạ, người tôi đang tìm kiếm, đã không còn tồn tại.

“Vy, Phan Thanh Vy...”, thầy vẫn hay gọi tên tôi như thế.

“Con bé gốc này...”, nụ cười của thầy thật ấm áp.

“Em làm sao vậy...”, tôi lắc đầu trong vô thức.

“Vy,...”, chân tôi bước hăng một bậc thêm, có một cánh tay ai đó nhanh chóng đỡ lấy tôi.

Ngược sáng, chớp mắt một hồi mới thấy người bên cạnh, một khuôn mặt quá đỗi quen thuộc.

“Thầy..., ma...”, tôi trợn tròn mắt.

“Con bé ngốc này, ai là ma”.

Thình thịch, trống ngực đập liên hồi.

Phải chăng là trong mơ?

Chợt có gì đó nghẹn ngào không nói nên lời, bàn tay bất giác đưa lên sờ mặt thầy. Ấm, rất ấm.

“Em bị sao thế Vy?”

“Thầy còn sống?”

“Sao em hỏi kì lạ vậy?”

Tôi đưa tay véo lên má mình. Cảm giác đau rất cho tôi biết, hiện thực đang ở ngay trước mắt.

Nước mắt bỗng lăn dài trên má. Bao nhiêu cảm xúc dồn nén chợt bùng ra, tôi choàng tay ôm lấy thầy khóc nức nở.

“Đừng làm tôi sợ”

Thầy giật mình lùi ra sau vài bước, hai tay luống cuống không biết làm gì.

“A...”

Tôi khóc như một đứa trẻ, nước mắt chảy ướt đầm ngực áo thầy, cả khuôn mặt tèm nhem đầy nước mắt, nhưng tôi không quan tâm.

Cảm xúc của tôi, lúc nào cũng bị dồn nén, dồn nén chặt đến mức tôi không thở được. Để rồi lúc này đây, mọi thứ chợt òa ra không thể kiểm soát. Tôi thấy tảng băng trước ngực như tan ra thành nước mắt.

Thầy im lặng, hai tay ôm lấy vai tôi vỗ về.

“Em tưởng thầy đã chết, em tưởng thầy chỉ còn là cái xác lạnh lẽo...”

“Em đã hối hận, ngày hôm qua tại sao không gặp thầy, em muốn gặp thầy, muốn đến phát điên, nhưng em lại sợ, nếu gặp thầy, em sẽ không thể từ bỏ thứ tình cảm sai trái này...”

“Em nhớ thầy, 5 năm qua, em đã muốn ghét thầy, thầy đã ra đi không một lời từ biệt, nhưng em không làm được, vì em thích thầy...”.

Tôi nói một hơi không nghỉ, nước mắt vẫn chảy dài. Tôi chưa bao giờ nghĩ, mình sẽ có nhiều nước mắt như vậy, cứ như một ngày biển động, các con sóng cứ thế trào dâng.

Bàn tay vỗ nhẹ vai tôi chợt ngừng lại. Tôi cảm nhận rõ cái giạt mình nhẹ nhẹ của thầy.

“Em vừa nói, em thích tôi?”

Con người đúng là không nên quá xúc động. Giận quá mất khôn, xúc động quá cũng mất khôn. Một kẻ kiềm chế cảm xúc tốt như tôi cũng có ngày lỡ lời. Thiệt là vô dụng!

Tôi vội đẩy thầy ra, tay lau vội nước mắt:

“Em có việc, xin phép đi trước”.

Tôi lại trở về nguyên hình con thỏ đen nhút nhát. Trước mọi vấn đề, tôi chỉ biết trốn chạy.

Nhưng tôi đã tính sai một nước. Thầy hiểu tôi.

Bàn tay thầy nắm cánh tay tôi giữ lại.

Tôi cắn chặt môi, cúi đầu không nhìn.

“Em đang có việc gấp, biết thầy vẫn ổn, em xin phép”.

Tôi dùng hết sức để thoát khỏi bàn tay thầy, nhưng không thể.

“Tôi không ổn, không hề ổn chút nào?”

“Thầy đau ở đâu?”, mắt tôi ngơ ngác nhìn từ gương mặt, cánh tay, khắp người thầy. Bây giờ tôi mới nhận ra, sự mệt mỏi hằn sâu trong đôi mắt thầy, trên những quầng thâm.

“Tôi bị điên”

“Em không hiểu?”

“Vì tôi yêu em”

Một âm thanh êm ái vang lên bên tai tôi. Dường như trái đất ngừng quay, chỉ còn tôi và người ấy.

Nhìn vào đôi mắt thầy, là sự ấm áp ngọt ngào đến điên cuồng. Tôi say mê ánh mắt ấy, như một thứ ám ảnh, càng muốn quên lại càng in hằn.

Tôi muốn thét lên, em cũng thế, cũng rất yêu thầy, yêu nụ cười, yêu đôi mắt, yêu giọng nói của thầy... Nhưng, trời ơi, tôi không thể, tôi làm sao có thể nói ra điều ấy bây giờ.

“Thầy đừng trêu em”

“Em nghĩ tôi đang đùa sao?”

“Thầy không thể, điều này là sai trái”.

Tôi lắc đầu, lồng ngực tức nghẹn lại như không thở được.

“Yêu em, tại sao là sai trái? Tôi đã chạy trốn, đã phủ nhận, thậm chí đã làm quen với người khác, nhưng tôi vẫn say mê sự trầm mặc và lặng lẽ của em”, thầy thở dài, “muốn ôm lấy em, muốn bảo vệ em”.

Tôi như người trong mộng, những câu từ ngọt ngào này như từ thiên đường.

Hạnh phúc ấm áp như cơn gió lùa vào trái tim tôi, nhưng hiện thực lại là một con dao găm sắc lạnh nhắc nhở rằng: thầy đã có gia đình.

“Là quá khứ,...đừng..., thầy không còn là thầy của năm xưa, em cũng thế”.

“Em vừa nói em thích tôi”.

“Không, em nói... em tưởng... em...”, tôi lắp bắp không nói nên lời.

“Vỵ, nhìn vào mắt tôi, nói cho tôi biết”.

“Không được”, nước mắt nóng hổi đã lăn dài trên má, “đừng ép em”.

“Ép?”, bàn tay thầy buông lỏng, nói bằng giọng chua xót “cuối cùng em vẫn chọn Trường, đúng không?”

Thầy thở dài quay lưng đi.

“Xin lỗi em, vì tất cả”.

Thầy lặng lẽ bước đi, nhìn tấm lưng ấy cô độc đến đau lòng. Tôi muốn đưa tay ra nắm lấy, ôm lấy bờ vai ấy, nhưng là quá xa vời.

“Xin lỗi thầy, và em yêu thầy”.

Đọc đi cho đỡ buồn cu ạ. Kaka

27. Chương 26: Em Vẫn Ngốc Như Ngày Nào

Chọn con tim hay là nghe lý trí? Câu hỏi quen thuộc nhưng không phải ai cũng có câu trả lời. Sắt đá cứng rắn đến đâu rồi cũng bị tình yêu làm cho tan chảy. Có thể là mật ngọt cũng có thể là nước mắt.

Tôi lang thang trên con phố đêm. Đêm khiến tôi nhớ thầy da diết. Thầy nói yêu tôi, trái tim tôi muốn tan chảy. Nhưng dù yêu một người da diết, tôi cũng không đủ dũng cảm trở thành người thứ ba, người phụ nữ trong bóng tối.

Tôi dừng chân tại một quán cà phê quen thuộc. Không phải bởi đồ uống quá ngon, cũng không phải bởi không gian quá đẹp, chỉ đơn giản vì tiếng nhạc qua êm đêm.

Vị cà phê tan trong miệng đắng ngắt. Tôi không thích cà phê, tôi cũng không thích những thứ có vị đắng. Nhưng hôm nay, tôi muốn thử một chút, muốn làm những thứ tôi chưa từng làm, muốn thoát khỏi cái vỏ bọc ngọt ngào mà bản thân tạo ra.

Tôi, thật sự, rất mệt!

“Cảm ơn bạn đã cho chúng tôi nghe một bản tình ca tuyệt vời”, MC nở một nụ cười thật duyên dáng, “xin hỏi những vị khách dưới đây, ai có thể giúp chúng ta viết bản tình ca tiếp theo trong đêm nay?”

Bản tình ca? Tôi khẽ cười. Bắt đầu, tiếp diễn và kết thúc. Tôi chưa hề bắt đầu, chưa có kỉ niệm nhưng lại buộc phải kết thúc.

Có lẽ, đến lúc thật rồi....

Nhẹ nhàng cầm micro bước lên sân khấu. Phía dưới bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía tôi. Và, tôi đang run. Chưa bao giờ dám hát trước đông người như thế, cũng chưa từng nghĩ mình sẽ làm điều này.

Nhưng chỉ hôm nay thôi, tôi muốn bước ra khỏi vỏ bọc của chính mình!

“Mưa trôi cả bầu trời nắng, trượt theo những nỗi buồn....”

Bài hát này, tôi đã nghe không biết bao nhiêu lần, đơn giản là vì, giống thầy và tôi quá!

”Đừng lo lắng về em khi mà em vẫn còn yêu anh

Càng xa lánh càng trống vắng tim cứ đau và nhớ lắm

Đành phải buông hết tất cả thôi

Nụ cười mím sau bờ môi

Ấm áp dịu dàng vai anh

Em đã bao lần yên giấc

....

Chồi non háo hức đang đợi mưa

Rất giống em ngày xưa

Mưa trôi để lại ngay thơ

Trong giấc mơ buốt lạnh”

Tôi biết mình đã khóc, cảm xúc và kí ức ứa về, tôi nhớ, rất nhớ dù rằng muốn quên, rất muốn quên.

Tiếng nhạc dần tắt, cả khán phòng ngập tràn tiếng vỗ tay. Tôi nghiêng người gạt giọt nước mắt chảy dài trên má.

Tôi nhanh chóng bước xuống sân khấu mà không dám nán lại thêm dù chỉ 1 giây.

Bỏ lại phía sau khán phòng ngột ngạt, tôi bước ra không gian ngoài trời của quán. Một không gian mở, có cây, có hồ cá với đài phun nước rục rờ. Tôi có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao ngay đầu.

Và trong không gian ấy, tôi lại gặp một hình ảnh quen thuộc.

Thầy đứng trước mặt tôi, một sự xuất hiện không hề báo trước. Phong cách ăn mặc trẻ trung khác với hình ảnh một thầy giáo sơmi, quần âu, giày tây hàng ngày.

Tôi thấy tim nhảy lên một nhịp, chỉ muốn lập tức trốn đi thật nhanh.

“Đừng hòng chạy khỏi tôi”.

Tôi chột dạ, thầy vẫn thế, luôn hiểu thấu tâm can tôi.

Thầy nhẹ nhàng tiến lại gần, tôi theo thói quen lùi ra sau mấy bước. Đến khi mặt đối mặt, tôi mới lắp bắp được vài câu.

“Trùng hợp quá, thầy cũng biết quán này”.

“Tôi biết nó rõ hơn em,... rất nhiều”.

“Thầy ở lại, em xin phép ra về”.

Tôi muốn chạy trốn, chạy trốn và chạy trốn.

Nhưng có vẻ thầy không quan tâm lắm. Thầy gật gù nói:

“Em hát rất hay, thật không ngờ”.

“Cũng bình thường thôi ạ”, ánh mắt thầy rất lạ, ngữ điệu cũng rất lạ.

“Em hát bài này cho ai?”

“Cho... không cho ai cả”, tôi lắc đầu.

“Sao em khóc?”.

“Em không khóc”.

Thầy đưa tay lên má, lau nhẹ giọt nước còn đọng lại khóe mắt.

“Đừng dối lòng nữa Vy, em..., yêu tôi”.

Tôi trợn tròn mắt, ngẩng đầu nhìn thầy.

“Không...”

“Đừng phủ nhận nữa, nghe em hát, tôi biết em có tình cảm với tôi, vẫn chưa hề thay đổi”.

“Thầy không biết, không biết gì cả, em không...”

Thầy nghiêng đầu đặt lên môi tôi một nụ hôn.

Toàn thân tôi đông cứng, hô hấp như ngừng lại, đầu óc quay cuồng, tim như vừa mất một nhịp rồi dội lên liên hồi.

Một nụ hôn mà người ta gọi là chuồn chuồn đập nước. Nhanh và nhẹ như không, nhưng dư âm thật mãnh liệt.

Tôi lấy tay che lấy miệng. Cảm giác ấy vẫn còn nguyên, đôi môi của thầy vừa chạm vào môi của tôi.

“Cấm em không được nói không yêu tôi”

“Thầy, em không...”

“Muốn lần nữa không?”.

Đôi mắt thầy nhìn tôi cảnh cáo.

Tôi đẩy thầy ra xa. Mắt ngấn nước. Mấy ngày hôm nay, tôi đã khóc rất nhiều, nhiều hơn cả 24 năm trước

cộng lại.

“Thầy ác lắm, thầy làm thế với mục đích gì, em thích thầy thì sao, thầy đã có gia đình, thầy muốn em làm người phụ nữ trong bóng đêm hay sao, em không muốn, thầy đi đi”.

Tôi tiếp tục dùng hết sức đẩy mạnh thầy. Nhưng thầy vội nắm lấy bàn tay tôi.

“Cái gì mà người phụ nữ trong bóng đêm? Cái gì mà có gia đình”.

“Thầy và chị Thương không đúng sao? Thầy xấu xa, tồi tệ, em ghét thầy”, tôi quay mặt đi.

“Ha ha ha”, tiếng cười phía sau vang lên, ” con bé ngốc này, tôi yêu em chết mất”.

Tôi không nhịn được quay lại nhìn thầy, thầy đang ôm bụng cười ra nước mắt.

“Thầy có thể cười được sao, trong khi thầy đang làm chuyện có lỗi với chị ấy, có lỗi với con thầy”.

“Em... ha ha... vẫn là con bé ngốc như ngày nào”.

“Xin lỗi thầy, em có ngốc, cũng không đi phá hoại gia đình người khác”.

Reng reng. Điện thoại của thầy kêu lên. Thầy hít một hơi sâu, nín cười rồi nghe máy.

“Alo, Thương à, ừ, lát anh qua, em muốn ăn gì anh mua”.

Nhìn thầy tình tứ với vợ trong bộ mặt sắc mùi giả dối, tôi không thể chịu thêm nữa nên nhất quyết dời đi.

“Vy, đợi chút”, thầy gọi với theo.

“Thương này, em có nhớ bé Vy học sinh cũ của anh không? Em nói chuyện với con bé giải thích dùm anh với, Vy tưởng em là vợ anh”.

Thầy đưa máy cho tôi, miệng không giấu nổi một nụ cười.

“Alo, chào Vy. Có nhớ chị không?”, thầy đã bật nút loa ngoài

“Dạ, em chào chị”

“Chị là em gái anh Trung chứ không phải vợ cái ông già ấy đâu, ông ấy ế lắm, không có cô nào theo cả”, chị ấy cười xòa.

“Ngày xưa có cô nào ấy tên gần gần giống chị, ừm,...hình như là Thường, ban đầu chị tưởng đàn ông cơ, nhưng ổng bị người ta đá, người gì đâu khờ khan thấy ớn, em có mối nào kết chùm chị với, mẹ chị đang lo ổng bê dê...”

Thầy vội giật lấy điện thoại, nói to: “Về anh xử mày”, rồi tắt máy.

Tôi đơ như tượng, những ngôn từ của chị Thường bay lơ lửng trong đầu, không ra hàng ra lối.

Em gái? Không phải vợ? Ế? Cả cái cô Thường nào đấy.

Tâm hồn tôi tự nhiên nhẹ bẫng, bay bổng như trên mây.

“A...”

“Em chạy đi đâu?”, thầy kịp ngăn tôi lại trước khi tôi đâm đầu vào tường.

Nghĩ ngược nghĩ xuôi, nhưng không nghĩ được chị ấy là em gái thầy. Lại còn “người thứ ba”, “người phụ nữ trong bóng tối”, rồi “thầy độc ác”, “thầy xấu xa”. Trời, có lỗi nể nào cho con chui xuống không.

“Em sao thế?”

Tôi lấy tay che mặt: “Em... ngượng...”

Thầy cười lớn:

“Hóa ra đi một vòng lớn như thế, lại quay về điểm xuất phát, đúng là thừa thãi”.

“Em không hiểu”.

“Thôi, quá khứ rồi”, thầy dang tay ôm lấy tôi, “hiện tại thế này, chẳng tuyệt quá hay sao!”

Cứ thế, thầy ôm lấy tôi rất lâu, cảm giác như thời gian 5 năm xa cách ấy vốn không tồn tại.

Sau này anh có kể lại với tôi, đêm hôm ấy anh nhấc tôi gặp mặt, để thổ lộ hết tình cảm. Nhưng tôi lại nghĩ là Trường nên không nhấc tin hồi đáp.

Anh chờ tôi rất lâu trước cổng trường, vậy mà tất cả nhận lại là hình ảnh Trường ôm chặt tôi. Anh đã đợi mưa ra về, và hôm sau quyết định Nam tiến.

Quyển sách Edward Tulane như một lời tạm biệt, anh đã nghĩ cả đời này sẽ không gặp lại tôi nữa nên không nói lời từ biệt mà lặng lẽ ra đi.

Mẹ anh đã già chỉ mong muốn con trở về quê hương. Anh lại lên tàu trở ra miền Bắc, với suy nghĩ đã quên tôi hoàn toàn. Nhưng việc bất ngờ gặp lại tôi khiến mọi suy nghĩ ấy tiêu tan.

Anh nói nhìn tôi chừng chạc hơn, trưởng thành hơn nhưng đôi mắt u buồn vẫn khiến trái tim anh đau nhói. Cảm giác mãnh liệt muốn được bảo vệ trong anh lại trỗi dậy.

Trong quán cà phê này, anh bắt gặp tôi ngồi nghe Trường hát say sưa. Anh miêu tả hình ảnh tôi khi ấy là “cả thế giới chỉ có cậu ta tồn tại”. Khi Trường tỏ tình với tôi, anh sợ nghe câu đồng ý từ tôi nên đã vội đứng dậy rời đi, không may đụng phải bô khiến ly nước vỡ tan.

Đêm đó anh uống say, rất say, anh gọi điện muốn gặp tôi nhưng tôi từ chối. Sau đó anh tự ngã xe, bất tỉnh. Người đưa anh vào viện lấy điện thoại gọi cho người liên lạc gần đây nhất, là tôi. Sáng hôm sau tỉnh lại, rất may không bị thương nặng, chỉ xây xát nhẹ tay chân.

Điều trùng hợp nhất là có một bệnh nhân trùng cả họ lẫn tên với anh đã tử vong nên tôi mới bị một phen hú hồn.

Về sau, tôi hay trêu anh: “May mà hôm ấy anh ngã xe, không thì chắc chúng ta cũng bye bye nhau rồi.”

---

28. Chương 27: Kết

Trường vào làm việc trong một chi nhánh tại Đà Nẵng. Cậu ấy vẫn đùa tôi:

“Gái theo nhiều quá, phải chạy vào đây cho an toàn”.

Sau khi thú nhận hết tình cảm của mình với thầy, Trường có chút sững sờ, nhưng thay vào đó, cậu ấy nói vui vì tôi đã tìm được một nửa của mình.

Ngày Trường đi, tôi và thầy cùng đi tiễn. Hai người thì thăm gì đó rất lâu.

“Thầy, em thấy có lỗi với Trường nhiều quá”.

“Trường lại nghĩ cậu ấy làm tổn thương em quá nhiều”, thầy ôm lấy vai tôi, “cậu ấy còn nhờ tôi chăm sóc em, haizz, thật thừa thãi”.

“Mà, em có thắc mắc”

“Ừ, nói đi”.

“Cứ thầy thầy em em, tôi tôi em em mãi thế này sao?”

“Tôi thấy tốt mà có sao đâu”.

“Giận luôn”, tôi giả vờ giận dỗi bước thật nhanh.

“Thế em muốn đổi ra sao, chú - cháu, mình - tớ, cậu - tớ”.

“Trời ơi, người đâu khô khan thấy ớn”.

“Vụ này”, tôi nghe tiếng gọi quay đầu lại, “hoa bằng lăng lại nở rồi kìa”.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, cả một bầu trời tím ngắt.

“Vì sao em yêu hoa bằng lăng tím vậy?”

Tôi mỉm cười nhìn vào mắt người đối diện.

“Không biết, thích thì yêu thôi”.

“Bắt đầu ăn nói thiếu chủ vị rồi đó, là thầy giáo, tôi phải dạy lại em mới được”.

Chụt.

“Á?”, mặt tôi nóng bừng.

”*Anh* đang dạy dỗ cô học trò bướng bỉnh”.

”Ghét *anh*”.

“Em không biết à, ghét thì yêu thôi”, *anh* nhìn tôi thật ầm áp,

“yêu em!”

The End

Cảm ơn những ai đã đọc đến chap cuối cùng này và luôn ủng hộ tôi.

Thực sự viết câu truyện này để trả nợ thanh xuân, xin lỗi quá khứ.

Một chặng đường mới, một cánh cửa mới mở ra một hành trình mới.

Vĩnh biệt thanh xuân của tôi!

Trân trọng!

(Ps. Không thành công như mong đợi nên không có phần tiếp theo hic. Buồn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-xuan-da-qua>